

TIQQUN 1
Organe conscient du Parti Imaginaire
Exercices de Métaphysique Critique

TIQQUN 1
Συνειδητό όργανο του φανταστικού κόμματος
Ασκήσεις Κριτικής Μεταφυσικής

Η θεωρία του Bloom

Η θεωρία του Bloom

Τίτλος πρωτοτύπου: **Theorie du Bloom**

Συγγραφέας: **Tiqqun**

Απόδοση στα ελληνικά:
μεταφραστική ομάδα wormhole,
ένα μεταφραστικό εγχείρημα
που γεφυρώνει τον αναγνώστη
με διάσπαρτα κείμενα ανά τον κόσμο.

Θεωρούμε πώς η ανταλλαγή γνώσης και εμπειριών
δεν θα πρέπει να υφίστανται ως μορφή εμπορεύματος.
Γι' αυτό πήραμε την απόφαση, με ότι μέσο διαθέτουμε,
να παρέχουμε ανοιχτή πρόσβαση σε βιβλία,
κείμενα, άρθρα, δοκίμια, κυρίως ξενόγλωσσα,
σε αυτούς που δεν μπορούν να έχουν,
λόγω οικονομικής δυσπραγίας
ή/και που δεν γνωρίζουν καλά μία ξένη γλώσσα.

Μία μορφή αλληλεγγύης, αν θέλετε,
για την προσέγγιση στην παραγωγή γνώσης,
μέσα από διαδικασίες αυτομόρφωσης αλλά και
υποδείξεις υλικού για μεταφράσεις τις οποίες
μπορείτε να στείλετε στο: wormhole_txt (at) riseup (dot) net

Ιούνιος, 2021

Ο κύριος Bloom παρακολουθούσε περίεργος και καλοπροαίρετος, την ευλύγιστη μαύρη φιγούρα. Είναι τόσο ωραίο!. Η λάμψη της λείας γούνας του, το λευκό κομματάκι κάτω από την ουρά, ο φώσφορος των πράσινων φλοιών. Με τα χέρια του στα γόνατά του, έσκυψε προς το μέρος της.

-Γάλα για το γατάκι!

-Mrkrgrnao!

Προσποιούμαστε ότι δεν είναι ευφυή. Μας καταλαβαίνουν καλύτερα από ό,τι εμείς τα καταλαβαίνουμε.

JAMES JOYCE, Οδυσσέας.

Σημ. Wormhole: Η ταξινόμηση του Bloom είναι ένα σύνολο τριών ιεραρχικών μοντέλων που χρησιμοποιούνται για την ταξινόμηση των εκπαιδευτικών μαθησιακών στόχων σε επίπεδα πολυπλοκότητας και εξειδίκευσης.

Οι τρεις κατάλογοι καλύπτουν τους μαθησιακούς στόχους στον γνωστικό, συναισθηματικό και αισθητηριακό τομέα. Ο κατάλογος των γνωστικών τομέων έχει αποτελέσει την πρωταρχική εστίαση της περισσότερης παραδοσιακής εκπαίδευσης και χρησιμοποιείται συχνά για τη διάθρωση των μαθησιακών στόχων, των αξιολογήσεων και των δραστηριοτήτων του προγράμματος σπουδών.

Τα μοντέλα πήραν το όνομά τους από τον Μπέντζαμιν Μπλουμ, ο οποίος προήδρευσε της επιτροπής εκπαιδευτικών που επινόησε την ταξινόμηση. Ο ίδιος επιμελήθηκε επίσης τον πρώτο τόμο του τυποποιημένου κειμένου, Ταξινόμηση εκπαιδευτικών στόχων: Η ταξινόμηση των εκπαιδευτικών στόχων.

Αυτή την ώρα της νύχτας.

Οι μεγάλοι Παρατηρητές είναι νεκροί. Χωρίς αμφιβολία σκοτώθηκαν. Τουλάχιστον αυτό πιστεύουμε εμείς, που ήρθαμε τόσο αργά, από την αμηχανία που κάποιες στιγμές εξακολουθεί να προκαλεί το όνομά τους. Η αμυδρή λάμψη του μοναχικού τους πείσματος ήταν πολύ ενοχλητική μέσα στο σκοτάδι. Κάθε ζωντανό ίχνος αυτού που έκαναν και ήταν, έχει διαγραφεί. Φαίνεται, από το μανιακό πείσμα της δυσαρέσκειας. Τελικά, αυτός ο κόσμος έχει κρατήσει μόνο μια χούφτα νεκρές εικόνες τους, οι οποίες φωτίζονται από την άθλια ικανοποίηση ότι νίκησαν αυτούς που ήταν καλύτεροι από αυτούς.

Εδώ είμαστε λοιπόν, ορφανοί από κάθε μεγαλείο, παραδομένοι σε έναν κόσμο πάγου χωρίς φωτιά στον ορίζοντα. Τα ερωτήματά μας πρέπει να παραμείνουν χωρίς απάντηση, μας διαβεβαιώνουν οι πρεσβύτεροι, και στη συνέχεια ομολογούν το ίδιο: "ποτέ η νύχτα δεν ήταν πιο σκοτεινή για τη νοημοσύνη".

Εδώ και τώρα

Οι άνθρωποι αυτής της εποχής ζουν στην καρδιά της ερήμου, σε μια εξορία που είναι ταυτόχρονα άπειρη και εσωτερική. Ωστόσο, κάθε σημείο της ερήμου ανοίγεται σε ένα σταυροδρόμι αμέτρητων μονοπατιών, για όσους ξέρουν να βλέπουν. Η οπτική είναι μια σύνθετη πράξη. Απαιτεί από τον άνθρωπο να μείνει ξύπνιος, να μπει στον εαυτό του και να αφήσει το τίποτα που βρίσκει εκεί.

Με αυτόν τον τρόπο, οι Παρατηρητές της επερχόμενης αυγής θα εξοικειωθούν με το γεγονός ότι ο στρατός των συγχρόνων μας δεν έχει άλλη δουλειά από το να φύγει. Όπως τόσοι άλλοι πριν από αυτούς, θα πρέπει να υποστούν το δηλητήριο και τη δυσαρέσκεια όλων των κοιμισμένων, των οποίων τον μαζικό ύπνο θα διαταράξουν με το απλό τους βλέμμα. Θα γνωρίσουν τον δεσποτισμό των Φιλισταίων και θα εθελουφλούν απέναντι στον πόνο τους.

Γιατί στις μέρες μας περισσότερο από ποτέ, "αυτοί που δεν καταλαβαίνουν όταν έχουν ακούσει, αυτοί που μοιάζουν με κωφούς, και το οποίο μαρτυρεί η παρούσα πρόταση, είναι απόντες" (Ηράκλειτος), έχουν γι' αυτούς τον αριθμό και τη δύναμη. Και αυτοί οι άνθρωποι σταυρώνουν πιο πρόθυμα εκείνους που έρχονται να διαλύσουν την ψευδαίσθηση της ασφάλειάς τους, παρά εκείνους που πραγματικά την απειλούν. Δεν αρκεί να αδιαφορούν για την αλήθεια. Το θέλουν νεκρό. Μέρα με τη μέρα, εκθέτουν το πτώμα του, αλλά αυτό δεν φθίρειται.

Καιρός¹

Παρά την ακραία σύγχυση στην επιφάνειά της (και ίσως λόγω αυτού ακριβώς του γεγονότος) η εποχή μας έχει μεσσιανικό χαρακτήρα. Καθώς πραγματώνεται η μεταφυσική, βλέπουμε την οντολογία να αναδύεται στην ιστορία, στην καθαρή της κατάσταση και σε όλα τα επίπεδα. Σε στενή σχέση με αυτό, βλέπουμε την εμφάνιση ενός τύπου ανθρώπου του οποίου η ριζοσπαστικότητα μέσα στην αποξένωση προσδιορίζει την ένταση της εσχατολογικής προσδοκίας. Και ενώ αυτός ο όρος, του ανθρώπου, αποκτά ένα νόημα που μέχρι τώρα μπορούσε να έχει μόνο ως ιδέα μέσα στα πιο απεχθή συστήματα, πολύ παλιές διακρίσεις ξεθωριάζουν.

Η μοναξιά, η επισφάλεια, η αδιαφορία, η αγωνία, ο αποκλεισμός, η δυστυχία, η ιδιότητα του ξένου, όλες οι κατηγορίες που χρησιμοποιεί το Θέαμα για να κάνει τον κόσμο δυσανάγνωστο από κοινωνική άποψη, τον καθιστούν ταυτόχρονα μεταφυσικά ξεκάθαρο. Όλα μας θυμίζουν, αν και με διαφορετικό τρόπο, την πλήρη εγκατάλειψη του ανθρώπου όταν η ψευδαίσθηση της "σύγχρονης εποχής" γίνει ακατοίκητη, δηλαδή όταν έρθει το Tiqqun.

Έτσι, η Εξορία του κόσμου είναι πιο αντικειμενική από την παγκόσμια βαρυτική σταθερά που καθορίζεται σε $6,67259 \times 10^{-11} \text{N.m}^2 \text{kg}^{-2}$

---

1 Οι αρχαίοι Έλληνες είχαν δύο λόγια για την ώρα : chronos (χρόνος) και Καιρός. Ο πρώτος αναφέρεται σε χρονολογικό ή διαδοχικό χρόνο , ενώ ο δεύτερος σημαίνει κατάλληλο χρόνο για δράση.

Ο καθένας είναι για τον εαυτό του ο πιο ξένος" ²

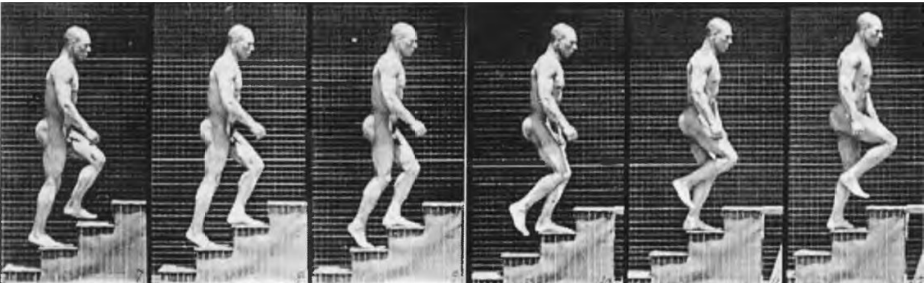
Ένα πέπλο έχει τοποθετηθεί ανάμεσα σε εμάς και τους εαυτούς μας που μας κρατά μακριά από τη ζωή και την καθιστά αδύνατη.

Το ίδιο ισχύει και για τον κόσμο, από τον οποίο κάτι μας χωρίζει και εμποδίζει την πρόσβασή μας.

Ό,τι κι αν κάνουμε, προβαλλόμαστε στο περιθώριο των πάντων.

Αυτή είναι η ουσία.

Δεν είναι πλέον καιρός να γράφουμε για τους διάφορους συνδυασμούς καταστροφών. Μέχρι στιγμής, έχουν γραφτεί πάρα πολλά και δεν έχει δοθεί αρκετή προσοχή στη θεωρία του Bloom.

Προσέγγιση της θεωρίας του Bloom

Για την κατανόηση, η θεωρία του Bloom μπορεί να οριστεί ως αυτό που σε κάθε άνθρωπο, παραμένει έξω από τη δημοσιότητα και ο οποίος επομένως, αποτελεί επίσης την κοινή μορφή ύπαρξης των μεμονωμένων ανθρώπων στο Θέαμα, το οποίο είναι η ολοκληρωμένη απόσυρση της δημοσιότητας.

Με αυτή την έννοια, η θεωρία του Bloom είναι αρχικά μόνο μια

² “Κανένας δεν είναι πιο ξένος προς τον εαυτό του από τον εαυτό του”: Στον πρόλογο της Γενεαλογίας της ηθικής, ο Φ. Νίτσε αντιστρέφει τον στίχο από την κωμωδία Ανδρώτισσα, “Proximus sum egomet mihi” (“πιο κοντά στον εαυτό μου είμαι εγώ ο ίδιος”) του Λατίνου κωμικού ποιητή Τερέντιου, καθώς και το Γερμανικό γνωμικό “Jeder ist sich selbst der Nächste” (“Το κοντινότερο πράγμα που έχει ο καθένας μας είναι ο εαυτός του”)

υπόθεση. Αλλά είναι μια υπόθεση που έχει γίνει αληθινή. Η "νεωτερικότητα" το έχει επιτύχει.

Έχει ουσιαστικά επέλθει αντιστροφή της γενικής σχέσης. Το κοινοτικό ον (που μέσα στις παραδοσιακές κοινωνίες, διεκδικούσε τον εαυτό του και ως ιδιώτη, ως μοναδικός άνθρωπος) έχει γίνει για τον εαυτό του ένας ιδιωτικός άνθρωπος, που διεκδικεί επίσης τον εαυτό του ως κοινοτικό, κοινωνικό ον.

Η αστική δημοκρατία μπορεί να υπερηφανεύεται ότι έκανε την πρώτη ιστορική μετάφραση μεγάλης κλίμακας, και μάλιστα το πρότυπο αυτής της αξιοσημείωτης εκτροπής. Σε αυτήν, με έναν πρωτοφανή τρόπο, η ύπαρξη του ανθρώπου ως ζωντανού ατόμου διαχωρίζεται επίσημα από την ύπαρξή του ως μέλους της κοινότητας.

Ενώ αφενός, ο τελευταίος γίνεται δεκτός να συμμετέχει στις δημόσιες υποθέσεις (μόνο αφηρημένα από όλες τις ιδιότητες και τα περιεχόμενα) ως "πολίτης", αφετέρου και ως αναγκαία συνέπεια της πρώτης κίνησης, "είναι ακριβώς εκεί όπου, στα δικά του μάτια, όπως και στα μάτια των άλλων, περνιέται για πραγματικό άτομο.

Αλλά επειδή στερείται Διαφήμισης, είναι μια φιγούρα χωρίς αλήθεια" (Μαρξ, Το εβραϊκό ζήτημα). Η κλασική αστική εποχή έθεσε έτσι τις αρχές των οποίων η εφαρμογή κατέστησε τον άνθρωπο αυτό που ξέρουμε ότι είναι. Το άθροισμα δηλαδή μιας διπλής ανυπαρξίας, αυτή του ανέγγιχτου "καταναλωτή" και του "πολίτη".

Τι θα μπορούσε να είναι πιο γελοίο, στην πραγματικότητα, από αυτή τη στατιστική αφαίρεση της ανικανότητας που επιμένουμε να αποκαλούμε "πολίτη"; Αλλά αυτή είναι μόνο η τελική φάση της μακράς κύησης της θεωρίας του Bloom, όπου δεν είναι ακόμη γνωστή ως τέτοια. Και για αυτό το λόγο, δεν χρειάστηκε τίποτα λιγότερο από την κατάρρευση, - σύμφωνα με την αντίληψη - του συνόλου των αστικών θεσμών και έναν πρώτο παγκόσμιο πόλεμο για να επιτευχθεί.

Επομένως, μόνο με την έλευση του Θεάματος και την επανείσοδο στην αποτελεσματικότητα της μεταφυσικής του εμπορεύματος που της αντιστοιχεί, η αντιστροφή της γενικής σχέσης αποκτά συγκεκριμένο νόημα, καθώς επεκτείνεται στο σύνολο της ύπαρξης.

Η θεωρία του Bloom προσδιορίζει τότε την εξίσου διπλή κίνηση με την οποία, (καθώς η αλλοτρίωση της Δημοσιότητας τελειοποιείται και η εμφάνιση αυτονομείται από κάθε βιωμένο κόσμο) κάθε άνθρωπος βλέπει το σύνολο των κοινωνικών του προσδιορισμών. Βλέπει δηλαδή την ταυτότητά του, να γίνεται ξένη προς αυτόν, την ίδια στιγμή που αυτό που υπερβαίνει κάθε κοινωνική αντικειμενοποίηση σε αυτόν, (η καθαρή, γυμνή και μη αναγώγιμη μοναδικότητά του) ξεχωρίζει ως το κενό κέντρο από το οποίο πηγάζει στο εξής ολόκληρη η ύπαρξή του.

Όσο περισσότερο η κοινωνικοποίηση της κοινωνίας προβάλλει την οικειότητα σε όλες τις μορφές της μέσα στη Δημοσιότητα, τόσο περισσότερο αυτό που παραμένει εκτός αυτής (το καταραμένο μέρος του ανείπωτου) διεκδικεί τον εαυτό του ως το σύνολο του ανθρώπινου. Η φιγούρα της θεωρίας Bloom αποκαλύπτει αυτή την κατάσταση εξορίας των ανθρώπων και του κοινού τους κόσμου μέσα στο μη αναπαραστάσιμο, ως την κατάσταση υπαρξιακής περιθωριοποίησης που τους βαραίνει μέσα στο Θεαθήναι.

Μα πάνω απ' όλα, εκδηλώνει την απόλυτη μοναδικότητα κάθε κοινωνικού ατόμου ως το απολύτως οποιοδήποτε, και την καθαρή διαφορά του ως καθαρή ανυπαρξία.

Βέβαια, η θεωρία του Bloom είναι, (όπως επαναλαμβάνει ακούραστα το Θεαθήναι) θετικά τίποτα. Μόνο που, όσον αφορά την έννοια αυτού του "τίποτα", οι ερμηνείες αποκλίνουν.

Ο πιο ενοχλητικός ξενιστής

Επειδή είναι το κενό κάθε ουσιαστικού προσδιορισμού, ο Bloom είναι πράγματι ο πιο ανησυχητικός ξενιστής στον άνθρωπο. Αυτός που από απλός φιλοξενούμενος έχει γίνει ο κύριος του σπιτιού. Οι δειλοί μπορούν να κρυφτούν πίσω από τη συνηθισμένη τους προσποίηση.

Σε κανέναν δεν θα δοθεί η δυνατότητα να τον απορρίψει με την αιτιολογία ότι το πρόσωπο πρόσωπό του θα μας οδηγήσει πολύ μακριά προς το επίκεντρο της καταστροφής.

ΓΙΑΤΙ Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ.

Βέβαια, ο Bloom είναι ένα τίποτα. Είναι ένα ον χωρίς δημοσιότητα και επομένως χωρίς αλήθεια. Αλλά αυτό το τίποτα περιέχει μια καθαρή δύναμη ύπαρξης. Το γεγονός ότι δεν μπορεί να εκδηλωθεί ως τέτοιο εντός του Θεάματος δεν αλλάζει καθόλου τη θεμελιώδη υπέρβαση της κατάστασης της δημόσιας σαφήνειας από αυτό που σε κάθε πρόσωπο παραμένει μη αναγώγιμο στο άθροισμα των εκδηλώσεών του.

Η θεωρία του Bloom σημαίνει ότι έχει ανοίξει μία άβυσσος και εξαρτάται μόνο από μια κάποια τόλμη, αν είναι η άβυσσος όπου όλα τελειώνουν ή η άβυσσος όπου όλα αρχίζουν. Αλλά ήδη, τα σημάδια συσσωρεύονται. Ο πρώτος άνθρωπος είναι ο γιος του τελευταίου. Η αλλοτριωμένη κοινωνική ολότητα, η οποία έχει στερήσει τόσο ολοκληρωτικά από τον Bloom κάθε δικό του περιεχόμενο, τον έχει θέσει στην ίδια σχέση με την ίδια του την ύπαρξη (όπως με ένα ρούχο) απαγορεύοντας του να μην ξεχάσει ποτέ ότι δεν είναι ο ίδιος, αλλά ένα εξωτερικό αντικείμενο που συγγέεται με αυτόν, ακριβώς, μόνο όταν τον βλέπει κανείς από έξω.

Ό,τι κι αν κάνει για να εξαγοράσει στον εαυτό του μια ουσιαστικότητα, παραμένει πάντοτε κάτι συγκυριακό και ασήμαντο γι' αυτόν, ενόψει του κυρίαρχου τρόπου αποκάλυψης. Η θεωρία του Bloom ονομάζει έτσι τη νέα και άχρονη γύμνια, την ορθά ανθρώπινη γύμνια που εξαφανίζεται κάτω από κάθε ιδιότητα και όμως την φέρει. Που προηγείται κάθε μορφής και την καθιστά δυνατή.

Ο Bloom είναι το καλυμμένο τίποτα.

Γι' αυτό θα ήταν παράλογο να γιορτάζουμε την εμφάνισή του στην ιστορία ως τη γέννηση ενός συγκεκριμένου ανθρώπινου τύπου. Ο άνθρωπος χωρίς ποιότητα δεν είναι μια ορισμένη ποιότητα του ανθρώπου, αλλά μάλλον ο άνθρωπος ως άνθρωπος. Η έλλειψη της δικής του ταυτότητας, η αφαίρεση από κάθε ουσιαστικό περιβάλλον, η απουσία "φυσικού" προσδιορισμού, μακριά από το να τον αποδίδουν σε οποιαδήποτε ιδιαιτερότητα, τον προσδιορίζουν ως την πραγμάτωση της γενικής ανθρώπινης ουσίας, η οποία είναι ακριβώς η στέρηση της ουσίας, η καθαρή έκθεση και η καθαρή διαθεσιμότητα.

Ένα υποκείμενο χωρίς υποκειμενικότητα, ένα πρόσωπο χωρίς προσωπικότητα, ένα άτομο χωρίς ατομικότητα, ο Bloom εκρήγνυται στην απλή επαφή του με όλες τις παλιές χίμαιρες της παραδοσιακής μεταφυσικής, με όλο το σταθερό υλικό του υπερβατικού εαυτού και της συνθετικής ενότητας της αντίληψης. Ό,τι κι αν πει κανείς γι' αυτόν τον παράξενο ξενιστή που μας κατοικεί και που μοιραία είμαστε, φτάνει στο Είναι.

Εκεί, όλα ξεθωριάζουν.

Ο Bloom και ο κόσμος του

Ο Bloom έχει πρώτα απ' όλα τη σημασία μιας υπαρξιακής κατάστασης.

Ενός τρόπου ύπαρξης και συναισθήματος, ο οποίος πρέπει να κατανοηθεί με τον κατεξοχήν μη υποκειμενικό τρόπο με τον οποίο μπορεί κανείς να πει ότι οι άνθρωποι του Κάφκα είναι το ίδιο πράγμα με τον κόσμο του Κάφκα.

Με τη θεωρία του Bloom, βρισκόμαστε μπροστά σε ένα σχήμα, μια μεταφυσική δύναμη της διάκρισης που ασκείται στην ολότητα του υπαρκτού και ενημερώνει την ύλη του. Γιατί "αυτός που δεν είναι τίποτα, ούτε έξω συναντά τίποτα" (Bloch, Το πνεύμα της ουτοπίας). Όχι επειδή όλα τα πράγματα έχουν εξαφανιστεί ως εκ θαύματος, αλλά επειδή, πολύ απλά, δεν υπάρχει πια έξω γι' αυτόν.

Ο Bloom έχει περάσει το σημείο εκείνο της ξενικότητας προς τον εαυτό του, όπου κάθε διάκριση μεταξύ του εαυτού του και του άμεσου πλαισίου που τον περιέχει γίνεται αβέβαιη. Το βλέμμα του είναι αυτό ενός ανθρώπου που δεν αναγνωρίζει. Τα πάντα ξεθωριάζουν κάτω από την επίδρασή του και χάνονται στην ανούσια πλευση των αντικειμενικών σχέσεων, όπου "η ζωή βιώνεται αρνητικά, με αδιαφορία, χωρίς πρόσωπο και έλλειψη ποιότητας" (Cometti, Robert Musil).

Ο Bloom ζει μέσα σε μια άπειρη αναστολή, τόσο που τα συναισθήματά του δεν του ανήκουν. Για το λόγο αυτό, είναι επίσης ο άνθρωπος που τίποτα δεν μπορεί να υπερασπιστεί από την ασήμαντη ζωή του κόσμου. Παραδομένος σε μια απέραντη περατότητα, εκτεθειμένος σε όλη την επιφάνεια της ύπαρξής του, μπορούσε να βρει καταφύγιο μόνο σε έναν

ψίθυρο, αλλά σε έναν ψίθυρο που φεύγει. Η περιπλάνησή του τον οδηγεί από το Ίδιο στο Ίδιο στα μονοπάτια του Ταυτόσημου. Γιατί όπου κι αν πηγαίνει, κουβαλάει μέσα του την έρημο της οποίας είναι ο ερημίτης. Και αν μπορεί να ορκιστεί ότι είναι "ολόκληρο το σύμπαν" (όπως ο Αγρίππας του Νέτεσχαϊμ, ή πιο ευφυώς "όλα τα πράγματα, όλοι οι άνθρωποι και όλα τα ζώα", όπως ο Κρεβάν) είναι επειδή βλέπει στα πάντα μόνο την ανυπαρξία που ο ίδιος είναι τόσο ολοκληρωτικά δοσμένος σ' αυτήν. Αλλά αυτό το τίποτα είναι το απόλυτα πραγματικό μπροστά στο οποίο όλα όσα υπάρχουν γίνονται φαντάσματα.

Σαν να³

Η κατάργηση του Εγώ σημαίνει επίσης την κατάργηση του πραγματικού, όπως ήταν διατεταγμένο μέχρι τότε. Αλλά ίσως θα μπορούσαμε να μιλήσουμε πιο σωστά, και στις δύο περιπτώσεις, για αναστολή. Όπως κάθε αρμονική ηθική που θα μπορούσε να δώσει συνοχή στην ψευδαίσθηση ενός "αυθεντικού" εαυτού λείπει τώρα, έτσι και κάθε τι που θα μπορούσε να μας κάνει να πιστέψουμε στην μονοσήμαντη ζωή ή στην τυπική θετικότητα του κόσμου έχει διαλυθεί.

Έτσι, ανεξάρτητα από τους ισχυρισμούς του Bloom ότι είναι ένας "πρακτικός" άνθρωπος, η "αίσθηση της πραγματικότητας" του, είναι μόνο μια περιορισμένη μορφή. Εκείνης της "αίσθησης της δυνατότητας που είναι η ικανότητα να σκέφτεται κανείς όλα όσα θα μπορούσαν να είναι "εξίσου". Και να δίνει λιγότερη σημασία σε όλα όσα είναι, παρά σε όσα δεν είναι" (Musil, Ο άνθρωπος χωρίς ιδιότητες).

Ο Bloom λέει: "Όλα όσα κάνω και σκέφτομαι δεν είναι παρά ένα δείγμα των δυνατοτήτων μου. Ο άνθρωπος είναι πιο γενικός από τη ζωή και τις πράξεις του. Είναι σαν να έχει προγραμματιστεί για περισσότερα ενδεχόμενα από όσα μπορεί να γνωρίζει.

---

3 Η φιλοσοφία του "σαν να": (γερμανικά: Die Philosophie des Als Ob) είναι ένα βιβλίο του 1911 του Γερμανού φιλοσόφου Hans Vaihinger, βασισμένο στη διατριβή του 1877. Ο Vaihinger ξεκινά με μια αυτοβιογραφία, αναλύοντας την προέλευση των φιλοσοφικών του ιδεών. Γράφει ότι επέλεξε τον τίτλο Η φιλοσοφία του "Σαν να" επειδή "μου φάνηκε ότι εκφράζει πιο πειστικά από οποιονδήποτε άλλο δυνατό τίτλο" την άποψή του ότι, "η εμφάνιση, το συνειδητά-ψευδές, παίζει τεράστιο ρόλο στην επιστήμη, στις φιλοσοφίες του κόσμου και στη ζωή"

Ο M. Teste λέει: "Η δυνατότητά μου δεν με εγκαταλείπει ποτέ" (Valery, Monsieur Teste). Όλες οι καταστάσεις στις οποίες εμπλέκεται φέρουν στην ισοδυναμία τους την απείρως επαναλαμβανόμενη σφραγίδα ενός αμετάκλητου "σαν να". "Χαμένος σε έναν μακρινό τόπο (ή και όχι), ανώνυμος, χωρίς ταυτότητα, ένας κλόουν" (Michaux, Clown), ο Bloom είναι σαν να μην είναι, ζει σαν να μην ζει, αντιλαμβάνεται τον κόσμο σαν να μην είναι ο ίδιος σε ένα συγκεκριμένο σημείο του χώρου και του χρόνου και κρίνει τα πάντα σαν να μην είναι ο ίδιος που μίλησε. Ένα πράγμα ανάμεσα στα πράγματα.

Ο Bloom στέκεται ωστόσο έξω από τα πάντα, σε μια εγκατάλειψη πανομοιότυπη με εκείνη του σύμπαντός του. Είναι μόνος του σε όλες τις παρέες και γυμνός σε όλες τις περιστάσεις. Εκεί ξεκουράζεται, στην κουρασμένη άγνοια του εαυτού του, των επιθυμιών του και του κόσμου, όπου η ζωή του χτυπάει μέρα με τη μέρα το κομπολόι της απουσίας του.

Ο Bloom έχει ξεμάθει τη χαρά όπως έχει ξεμάθει τον πόνο. Τα πάντα είναι φθαρμένα μέσα του, ακόμη και η ατυχία. Δεν πιστεύει ότι τη ζωή αξίζει να τη ζει κανείς. Αλλά κι ότι η αυτοκτονία δεν αξίζει τον κόπο. Δεν έχει την υποστήριξη ούτε της αμφιβολίας ούτε της βεβαιότητας. Μια ορισμένη αίσθηση της θεατρικής αχρηστίας των πάντων, τον έχει κάνει θεατή των πάντων, συμπεριλαμβανομένου και του εαυτού του.

Στην αιώνια Κυριακή της ύπαρξής του, το ενδιαφέρον του Bloom παραμένει για πάντα άδειο από αντικείμενο, και γι' αυτό είναι ο ίδιος ο άνθρωπος χωρίς ενδιαφέρον, "με την έννοια ότι δεν έχει καμία σημασία στα μάτια του. Εδώ, το αίσθημα του αναλώσιμου δεν είναι πλέον έκφραση ατομικού ιδεαλισμού, αλλά ένα μαζικό φαινόμενο". (Hannah Arendt, Το ολοκληρωτικό σύστημα). Σίγουρα, ο άνθρωπος είναι κάτι που έχει αντικατασταθεί. Όλοι όσοι αγάπησαν τις αρετές τους χάθηκαν από αυτές.

Μέχρι αυτό το σημείο, κάθε λογικός άνθρωπος θα έχει καταλήξει στο συμπέρασμα ότι είναι αδύνατο να υπάρξει οποιαδήποτε "θεωρία Bloom" και θα προχωρήσει, όπως είναι φυσικό, παρακάτω.

Οι εξυπνότεροι θα μπορέσουν να χρησιμοποιήσουν έναν παραλογισμό όπως "ο Bloom δεν είναι τίποτα, και δεν υπάρχει τίποτα να πούμε για το

τίποτα, άρα δεν υπάρχει τίποτα να πούμε για τον Bloom, CQFD⁴". Και σίγουρα θα μετανιώσουν που άφησαν για λίγο τη συναρπαστική "επιστημονική ανάλυση του γαλλικού πνευματικού πεδίου".

Για εκείνους που, παρά τον προφανή παραλογισμό της πρότασής μας, θα διαβάσουν περαιτέρω, δεν θα πρέπει σε καμία περίπτωση να χάσουν από τα μάτια τους τον αναγκαστικά αμφιταλαντευόμενο χαρακτήρα οποιασδήποτε συζήτησης για τον Bloom.

Η αντιμετώπιση της ανθρώπινης θετικότητας του καθαρού τίποτα, δεν αφήνει άλλη επιλογή από το να εκθέσει ως ποιότητα το πιο τέλει ελάττωμα της ποιότητας. Ως ουσία την πιο ριζική ανυπαρξία. Ένας τέτοιος λόγος, αν δεν θέλει να προδώσει το αντικείμενό του, θα πρέπει να το κάνει να εμφανιστεί για να το αφήσει την επόμενη στιγμή να εξαφανιστεί και πάλι. Κι όλο αυτό να γίνεται αέναα.

Ένα σύντομο χρονικό της καταστροφής

Αν και είναι η θεμελιώδης δυνατότητα που εμπεριέχει ο άνθρωπος από πάντα, η δυνατότητα της δυνατότητας και κάθε μια από τις ξεχωριστές πτυχές της έχει περιγραφεί από πολλούς μελετητές και μυστικιστές ανά τους αιώνες.

Ωστόσο ο Bloom εμφανίζεται ως κυρίαρχη φιγούρα στην ιστορική διαδικασία μόνο τη στιγμή της ολοκλήρωσης της μεταφυσικής, στο Θεαθήναι. Εκεί, η βασιλεία του αγνοεί κάθε διαίρεση.

Τόσο πολύ που για περισσότερο από έναν αιώνα, δηλαδή από την εποχή της συμβολιστικής έκρηξης, είναι ο σχεδόν αποκλειστικός ήρωας όλης της λογοτεχνίας. Από τον Sengle του Jarry μέχρι τον Plume του Michaux, από τον ίδιο τον Pessoa, μέχρι τον Άνθρωπο χωρίς ιδιότητες, από τον Bartleby μέχρι τον Kafka, (ξεχνώντας φυσικά τον Ξένο του Καμύ, τον οποίο αφήνουμε στους εργένηδες). Παρόλο που είχε αναλαμπή νωρίτερα από τον νεαρό Lukács, μόλις το 1927, με την

---

4 Αυτή η συντομογραφία σημαίνει: "αυτό που έπρεπε να αποδειχθεί". Χρησιμοποιείται γενικά για την ολοκλήρωση μιας μαθηματικής επίδειξης. Χρησιμοποιείται για να καταλήξει σε ένα συλλογισμό. Παράδειγμα: Ποιο είναι αυτό το νούμερο; Έχει τέσσερις πλευρές ίσου μήκους και τέσσερις ορθές γωνίες. : είναι τετράγωνο

πραγματεία "Το Είναι και ο Χρόνος", γίνεται, αυστηρά μιλώντας, κάτω από τη διαφανή μεταμφίεση του Dasein, το κεντρικό μη-υποκείμενο της φιλοσοφίας. Είναι εξάλλου δικαιολογημένο να βλέπει κανείς στον χυδαίο γαλλικό υπαρξισμό (που επιβλήθηκε αργότερα και βαθύτερα απ' ό,τι υποδηλώνει η σύντομη μόδα του) την πρώτη σκέψη για την αποκλειστική χρήση των Blooms.

Όπως και στο Θεαθήναι, του οποίου είναι το παιδί, η θεωρία του Bloom προβλέφθηκε πολλές φορές από τα πιο διαυγή μυαλά της εποχής τους, και αυτό καθ' όλη τη διάρκεια της ανόδου του καπιταλισμού. Έτσι, η μοναξιά μέσα στο πλήθος, το αίσθημα της ανεπανόρθωτης απροσδιοριστίας ή η αδιαφορία με την οποία μπορούν να ανταλλάσσονται μέσα του όλα τα βιωμένα περιεχόμενα, δεν είναι τίποτα δικά του. Μόνο η ενιαία άρθρωση αυτών των διαφορετικών χαρακτηριστικών στην εσωτερική τους σχέση με τον τρόπο αποκάλυψης του εμπορεύματος ανήκει σε αυτό.

Η γέννηση της θεωρίας του Bloom προϋποθέτει τη γέννηση ενός κόσμου. Του κόσμου του Θεάματος (όπου η μεταφυσική, που εκμηδενίζει κάθε ποιοτική διαφορά στην ταυτότητα της αξίας, που αφαιρεί κάθε εκδήλωση της ζωής από το σύνολο από το οποίο αντλεί το βαθμό και το νόημά της και που τελικά βλέπει σε κάθε άνθρωπο μόνο μια επανάληψη του γενικού τύπου) που περνάει σε ισχύ.

Αν η στιγμή της γέννησής της ήταν τόσο ηχηρή όσο και οι ατσάλινες καταγίδες της, η ίδια η γέννηση ήταν κάτι τόσο λεπτό όσο η ένταξη στη ροή του πλήθους. Και της οποίας ο Βαλερύ αποδίδει ακριβώς τον χαρακτήρα ενός σημείου καμπής: "Έζησα με μια πικρή και παράξενη ευχαρίστηση την απλότητα της στατιστικής μας κατάστασης. Η ποσότητα των ατόμων απορρόφησε όλη τη μοναδικότητά μου, και έγινα ασαφής και δυσδιάκριτος." Έτσι τίποτα δεν αλλάζει, τουλάχιστον στις λεπτομέρειες, και όμως τίποτα δεν είναι το ίδιο.

Ξεριζωμός

Κάθε ανάπτυξη της κοινωνίας της αγοράς απαιτεί την καταστροφή μιας ορισμένης μορφής αμεσότητας. Τον προσοδοφόρο διαχωρισμό σε μια σχέση αυτού που ήταν ενωμένο. Αυτή τη διάσπαση επενδύει στη

συνέχεια το εμπόρευμα, τη διαμεσολαβεί και την αξιοποιεί στο έπακρο, ξεκαθαρίζοντας μέρα με τη μέρα την ουτοπία ενός κόσμου στον οποίο κάθε άνθρωπος θα είναι, σε όλα τα πράγματα, εκτεθειμένος μόνο στην αγορά.

Ο Μαρξ περιέγραψε με θαυμαστό τρόπο τις πρώτες φάσεις αυτής της διαδικασίας, (αν και από τη μοναδική υπεράνθρωπη οπτική γωνία της οικονομίας): "Η διάλυση όλων των προϊόντων και δραστηριοτήτων σε ανταλλακτική αξία", γράφει στα *Gründrisse*, "προϋποθέτει την αποσύνθεση όλων των σταθερών (ιστορικών) σχέσεων προσωπικής εξάρτησης μέσα στην παραγωγή, καθώς και την καθολική υποταγή των παραγωγών μεταξύ τους [...] Η καθολική εξάρτηση των αδιάφορων ατόμων μεταξύ τους αποτελεί τον κοινωνικό τους δεσμό.

Αυτός ο κοινωνικός δεσμός εκφράζεται σε ανταλλακτική αξία. Είναι εντελώς παράλογο να θεωρούμε την επίμονη καταστροφή όλων των ιστορικών δεσμών και όλων των οργανικών κοινοτήτων ως ένα προσωρινό ελάττωμα της κοινωνίας της αγοράς, το οποίο θα έπρεπε να επιλύσει η καλή θέληση των ανθρώπων.

Ο ξεριζωμός όλων των πραγμάτων, ο διαχωρισμός κάθε ζωντανής ολότητας σε στείρα θραύσματα και η αυτονόμηση αυτών των θραυσμάτων μέσα στο κύκλωμα της αξίας είναι η ίδια η ουσία του εμπορεύματος.

Το άλφα και το ωμέγα της κίνησής του.

Ο εξαιρετικά μεταδοτικός χαρακτήρας αυτής της αυτόνομης λογικής παίρνει τη μορφή μιας πραγματικής "ασθένειας του ξεριζωμού" κατά την οποία οι ξεριζωμένοι "ρίχνονται σε μια δραστηριότητα που τείνει πάντα να ξεριζώνει (συχνά με τις πιο βίαιες μεθόδους) εκείνους που δεν έχουν ακόμα ξεριζωθεί ή έχουν ξεριζωθεί μόνο εν μέρει".. Όποιος ξεριζώνεται ξεριζώνεται" (Simone Weil, *L'enracinement*).

Η εποχή μας έχει το αμφίβολο κύρος να έχει φέρει στο αποκορύφωμά της τον πολλαπλασιαστικό και πολυπληθή πυρετό του "καταστροφικού χαρακτήρα".

Κάπου έξω από τον κόσμο

Ο Bloom, εμφανίζεται αναπόσπαστα ως προϊόν και αιτία της εκκαθάρισης κάθε ουσιαστικού ήθους, υπό την επίδραση της εισβολής του εμπορεύματος στο σύνολο των ανθρώπινων σχέσεων. Είναι έτσι ο ίδιος ο άνθρωπος χωρίς ουσία.

Ο άνθρωπος που έχει γίνει πραγματικά αφηρημένος, επειδή έχει ουσιαστικά αποκοπεί από κάθε περιβάλλον και στη συνέχεια πετάχτηκε μέσα στον κόσμο.

Ο Bloom απέχει τόσο από την ιστορία όσο και από τη φύση, με την έννοια ότι δεν μπορεί να γίνει κατανοητός με βάση καμία από αυτές τις κατηγορίες. Έτσι τον γνωρίζουμε ως εκείνο το αδιαφοροποίητο ον "που δεν αισθάνεται πουθενά σαν στο σπίτι του". Ως εκείνη τη μονάδα που δεν ανήκει σε καμία κοινότητα. Σε έναν "κόσμο που γεννά μόνο άτομα" (Χέγκελ).

Είναι επίσης ο αστός χωρίς αστική τάξη, ο προλετάριος χωρίς προλεταριάτο, ο μικροαστός ορφανός της μικροαστικής τάξης.

Όπως το άτομο προέκυψε από την αποσύνθεση της κοινότητας, έτσι και ο Bloom προκύπτει από την αποσύνθεση του ατόμου. Ή για να είμαστε πιο ακριβείς, από τη μυθοπλασία του ατόμου. Αλλά θα έκανε κανείς λάθος για την ανθρώπινη ριζοσπαστικότητα που αντιπροσωπεύει, αν παρουσιαζόταν με την παραδοσιακή μορφή του "ξεριζωμένου".

Πράγματι, ο πόνος στον οποίο μας εκθέτει τώρα κάθε αληθινή προσκόλληση, έχει πάρει τόσο υπερβολικές διαστάσεις, που κανείς δεν έχει την πολυτέλεια να νοσταλγεί μια καταγωγή.

Και αυτό, για να επιβιώσει, έπρεπε να σκοτωθεί μέσα του.

Έτσι, ο Bloom είναι μάλλον ο άνθρωπος χωρίς ρίζες.

Ο άνθρωπος που έχει κάνει σπίτι του την εξορία.

Που έχει ριζώσει ελλείπει τόπου, και για τον οποίο ο ξεριζωμός δεν θυμίζει πλέον την εξορία, αλλά μάλλον την πατρίδα. Δεν είναι ο κόσμος που έχασε, αλλά η γένση του κόσμου που έπρεπε να αφήσει πίσω του.

Η απώλεια εμπειρίας

Ως θετική πραγματικότητα, ως καθορισμένος τρόπος ύπαρξης και συναισθήματος, η θεωρία του Bloom συνδέεται με την ακραία αφαίρεση

των συνθηκών ύπαρξης που διαμορφώνει το Θεαθήναι.

Η πλέον παρανοϊκή και ταυτόχρονα πιο χαρακτηριστική έκφραση του θεαματικού ήθους παραμένει -σε πλανητική κλίμακα- η μητρόπολη. Το γεγονός ότι ο Bloom είναι ουσιαστικά ο άνθρωπος της μητρόπολης δεν σημαίνει σε καμία περίπτωση ότι είναι δυνατόν - εκ γενετής ή κατ' επιλογήν - να ξεφύγει από αυτή τη συνθήκη, διότι η ίδια η μητρόπολη δεν έχει εξωτερικό. Τα εδάφη που δεν καταλαμβάνει η μεταστατική της επέκταση εξακολουθούν να πολώνονται από αυτήν. Δηλαδή καθορίζονται σε όλες τις πτυχές τους από την απουσία της.

Το κυρίαρχο χαρακτηριστικό του θεαματικού-μητροπολιτικού ήθους είναι η απώλεια της εμπειρίας, της οποίας ο σχηματισμός της ίδιας της κατηγορίας "εμπειρία" με την περιορισμένη έννοια του "έχω εμπειρίες" (σεξουαλικές, αθλητικές, επαγγελματικές, καλλιτεχνικές, συναισθηματικές, παιγνιώδεις κ.λπ.) είναι σίγουρα το πιο εύγλωττο σύμπτωμα.

Τα πάντα στη θεωρία του Bloom πηγάζουν από αυτή την απώλεια, ή είναι συνώνυμα με αυτήν. Στο Θεάμα, όπως και στη μητρόπολη, οι άνθρωποι δεν βιώνουν ποτέ συγκεκριμένα γεγονότα, αλλά μόνο συμβάσεις, κανόνες, μια δεύτερη φύση, που είναι εξ ολοκλήρου συμβολική και κατασκευασμένη.

Υπάρχει ένας ριζικός διαχωρισμός μεταξύ της ασημαντότητας της καθημερινής ζωής, που ονομάζεται "ιδιωτική", όπου δεν συμβαίνει τίποτα, και της υπέρβασης μιας ιστορίας που παγώνει σε μια λεγόμενη "δημόσια" σφαίρα, στην οποία κανείς δεν έχει πρόσβαση.

Με άλλα λόγια, αυτό που αναπαριστάται δεν ζει ποτέ, **ενώ αυτό που ζει δεν αναπαριστάται ποτέ.**

Όπου βασιλεύει η αλλοτρίωση της δημοσιότητας, όπου οι άνθρωποι δεν μπορούν πλέον να αναγνωρίζουν ο ένας τον άλλον ως συμμετέχοντες στην οικοδόμηση ενός κοινού κόσμου, εκεί βασιλεύει και η θεωρία του Bloom.

Σε αυτό, το βάθος της καταστροφής δείχνει πώς η απώλεια της εμπειρίας και η απώλεια της κοινότητας είναι ένα και το αυτό πράγμα, ιδωμένο από διαφορετικές οπτικές γωνίες. Αλλά όλα αυτά είναι (όλο και

πιο ξεκάθαρα) ένα θέμα της παρελθούσας ιστορίας.

Ο διαχωρισμός μεταξύ των άψυχων μορφών του Θεάματος και της "άμορφης ζωής" του Bloom, με τη μονόχρωμη πλήξη και τη σιωπηλή δίψα για το τίποτα, δίνει με πολλούς τρόπους τη θέση του στην αδιαφοροποίηση.

Η απώλεια της εμπειρίας έχει τελικά φτάσει στο βαθμό γενικότητας όπου μπορεί με τη σειρά της να ερμηνευτεί ως θεμελιώδης εμπειρία, ως εμπειρία της εμπειρίας, ως σαφής διάθεση για την Κριτική Μεταφυσική.

Οι μητροπόλεις του διαχωρισμού

Οι μητροπόλεις διακρίνονται από όλους τους άλλους μεγάλους ανθρώπινους σχηματισμούς από το γεγονός ότι η μεγαλύτερη εγγύτητα, ακόμη και η μεγαλύτερη ασυδοσία, συμπίπτει με τη μεγαλύτερη παραδοξότητα.

Ποτέ οι άνθρωποι δεν είχαν συγκεντρωθεί σε τόσο μεγάλους αριθμούς, αλλά ποτέ δεν είχαν χωριστεί τόσο πολύ. Η μεγάλη πόλη είναι το επιλεγμένο σπίτι της μιμητικής αντιπαλότητας, η οποία (με μια από εκείνες τις ανατροπές που είναι χαρακτηριστικές για τον

τρόπο της εμπορικής αποκάλυψης) προστάζει τους αδελφούς να μισούν ο ένας τον άλλον ανάλογα με την αδελφότητά τους.

Ο "φетиχισμός της μικρής διαφοράς" είναι η τραγική κωμωδία του διαχωρισμού.

Όσο πιο απομονωμένοι είναι οι άνθρωποι, τόσο περισσότερο μοιάζουν μεταξύ τους. Τόσο περισσότερο μισούν ο ένας τον άλλον.

Κι όσο περισσότερο μισούν ο ένας τον άλλον τόσο περισσότερο απομονώνονται. Όπως η θεωρία του Bloom, η μητρόπολη υλοποιεί, ταυτόχρονα με την πλήρη απώλεια της κοινότητας, την άπειρη δυνατότητα αναβίωσής της.

Το μόνο που χρειάζεται είναι οι άνθρωποι να αναγνωρίσουν την κοινή τους εξορία.

Μια γενεαλογία της συνείδησης του Bloom

Ο Bartleby είναι ένας υπάλληλος γραφείου. Οι ραδιοτηλεοπτικές εκπομπές (εγγενής στο Θέαμα) της μαζικής διανοητικής εργασίας στην οποία η κατάκτηση ενός σώματος καθαρά συμβατικών γνώσεων θεωρείται αποκλειστική αρμοδιότητα, έχει προφανή σχέση με τη μορφή της συνείδησης που αρμόζει στον Bloom.

Πολύ περισσότερο επειδή (εκτός καταστάσεων στις οποίες η αφηρημένη γνώση κυριαρχεί έναντι όλων των ζωντανών περιβαλλόντων, εκτός του οργανωμένου ύπνου ενός κόσμου που παράγεται εξ ολοκλήρου ως σημείο) η εμπειρία του Bloom δεν φτάνει ποτέ στη μορφή μιας βιωμένης συνέχειας που θα μπορούσε να προσθέσει στον εαυτό του, αλλά μάλλον παίρνει την όψη μιας σειράς από μη αφομοιώσιμα σοκ και θραύσματα ακατανόητου.

Ως εκ τούτου, έπρεπε να δημιουργήσει για τον εαυτό του "ένα όργανο προστασίας από τον ξεριζωμό με τον οποίο τον απειλούν τα ρεύματα και οι ασυμφωνίες του εξωτερικού του περιβάλλοντος. Αντί να αντιδρά με την ευαισθησία του σε αυτόν τον ξεριζωμό, αντιδρά ουσιαστικά με τη διάνοια, στην οποία η εντατικοποίηση της συνείδησης που παρήγαγε η ίδια αιτία, εξασφαλίζει ψυχική υπεροχή.

Έτσι, η αντίδραση σε αυτά τα φαινόμενα είναι θαμμένη στο λιγότερο ευαίσθητο ψυχικό όργανο. Σε εκείνο που βρίσκεται πιο μακριά από τα βάθη της προσωπικότητας". (Simmel).

Ο Bloom δεν μπορεί, επομένως, να συμμετέχει στον κόσμο από μέσα.

Ποτέ δεν μπαίνει σε αυτόν παρά μόνο με την εξαίρεση του εαυτού του. Γι' αυτό έχει μια τόσο ιδιαίτερη προδιάθεση στην απόσπαση της προσοχής, στο *deja-vu* και στο κλισέ. Και πάνω απ' όλα μια ατροφία της

μνήμης που τον περιορίζει σε ένα αιώνιο παρόν.

Και γι' αυτό είναι τόσο αποκλειστικά ευαίσθητος στη μουσική, η οποία είναι η μόνη που μπορεί να του προσφέρει αφηρημένες αισθήσεις.

Όλα όσα ζει, κάνει και αισθάνεται ο Bloom παραμένουν κάτι εξωτερικό γι' αυτόν.

Και όταν πεθαίνει, πεθαίνει σαν παιδί.

Σαν κάποιος που δεν έχει μάθει τίποτα.

Bloom σημαίνει, πρώτα απ' όλα, ότι η σχέση της κατανάλωσης έχει επεκταθεί στην ολότητα της ύπαρξης, όπως και στην ολότητα του υπάρχοντος.

Στην περίπτωσή του, η προπαγάνδα της αγοράς έχει θριαμβεύσει τόσο ριζικά, ώστε στην πραγματικότητα αντιλαμβάνεται τον κόσμο του όχι ως καρπό μιας μακράς ιστορίας, αλλά όπως ο πρωτόγονος αντιλαμβάνεται το δάσος. Ως το φυσικό του περιβάλλον.

Πολλά πράγματα γίνονται ξεκάθαρα σε όσους τον βλέπουν από αυτή την οπτική γωνία. Γιατί ο Bloom είναι πράγματι ένα πρωτόγονο ον, αλλά ένα αφηρημένο πρωτόγονο.

Αρκεί να συνοψίσουμε την προσωρινή κατάσταση του ζητήματος σε έναν τύπο. Ο Bloom είναι η αιώνια εφηβεία της ανθρωπότητας.

Η αντικατάσταση του τύπου του Εργάτη από τη φιγούρα του Bloom

Οι πρόσφατες αλλαγές στους τρόπους παραγωγής εντός του ύστερου καπιταλισμού συνέβαλαν σημαντικά στην εμφάνιση του Bloom.

Η περίοδος της κλασικής μισθωτής εργασίας, η οποία έληξε τη δεκαετία του 1970, είχε ήδη συνεισφέρει περήφανα. Η θεσμοθετημένη και ιεραρχημένη μισθωτή εργασία είχε σιγά σιγά αντικαταστήσει όλες τις άλλες μορφές κοινωνικής ένταξης, ιδίως όλους τους παραδοσιακούς οργανικούς τρόπους ζωής. Από εδώ ξεκίνησε επίσης η αποσύνδεση του ζωντανού ανθρώπου από την κοινωνική του υπόσταση. Αφού κάθε εξουσία ήταν ήδη μόνο λειτουργική, δηλαδή εκχωρημένη από την ανωνυμία, κάθε "εγώ" που προσπαθούσε να επιβληθεί, επιβεβαίωνε

πάντα μόνο αυτή την ανωνυμία.

Αλλά παρόλο που στο κλασικό μισθωτό σύστημα, η εξουσία ήταν μόνο ιδιωτική από το υποκείμενο και το υποκείμενο ήταν μόνο ιδιωτικό από την εξουσία, παρέμενε η δυνατότητα (λόγω της σχετικής σταθερότητας των θέσεων εργασίας και μιας ορισμένης ακαμψίας των ιεραρχιών) να κινητοποιηθεί η υποκειμενική ολότητα ενός μεγάλου αριθμού ατόμων, ομολογουμένως ελάχιστα προικισμένων από άποψη υποκειμενικότητας.

Από τη δεκαετία του 1970 και μετά, η σχετική εγγύηση της σταθερότητας της απασχόλησης (η οποία είχε επιτρέψει στην κοινωνία της αγοράς να επιβληθεί έναντι ενός κοινωνικού σχηματισμού του οποίου η κύρια αρετή ήταν ακριβώς αυτή η εγγύηση της σταθερότητας) έχασε κάθε αναγκαιότητα με την εξόντωση του παραδοσιακού αντιπάλου.

Τότε αρχίζει μια διαδικασία ελαστικοποίησης της παραγωγής και της περιστασιακής εκμετάλλευσης των εκμεταλλευομένων. Μια διαδικασία στην οποία εξακολουθούμε να συμμετέχουμε και η οποία δεν έχει φτάσει ακόμη στα τελικά της όρια.

Εδώ και σχεδόν τρεις δεκαετίες, ο βιομηχανοποιημένος κόσμος έχει εισέλθει σε μια φάση αυτόματης αναδίπλωσης, κατά την οποία διαλύει βήμα προς βήμα το κλασικό μισθολογικό σύστημα και προωθεί τον εαυτό του από αυτή τη διάλυση.

Έκτοτε, γίναμε μάρτυρες της κατάργησης της μισθωτής κοινωνίας στο ίδιο το έδαφος της μισθωτής κοινωνίας, δηλαδή μέσα στις σχέσεις κυριαρχίας που αυτή διέπει. Εκεί, "η εργασία έχει πάψει να λειτουργεί ως ισχυρό υποκατάστατο ενός αντικειμενικού ηθικού ιστού.

Δεν κατέχει πλέον τη θέση των παραδοσιακών μορφών ηθικότητας, οι οποίες έχουν αδειάσει και διαλυθεί προ πολλού. (Paulo Virno, Opportunism, Cynicism and Terror.).

Όλες οι ενδιάμεσες εικόνες μεταξύ του απομονωμένου ατόμου, ιδιοκτήτη της μοναδικής του "εργατικής δύναμης", και της αγοράς όπου πρέπει να την πουλήσει, θα εκκαθαριστούν μέχρι, τελικά, ο καθένας να στέκεται σε τέλεια απομόνωση μπροστά στη συντριπτική αυτόνομη κοινωνική ολότητα.

Τίποτα, επομένως, δεν μπορεί να αποτρέψει τη διάδοση των λεγόμενων "μεταφορντικών"⁵ μορφών παραγωγής και μαζί τους την επισφάλεια, την ευελιξία, την παραγωγή "just-in-time", τη "διαχείριση βάσει έργου", την κινητικότητα κ.λπ.

Τώρα, μια τέτοια οργάνωση της εργασίας, της οποίας η αποτελεσματικότητα βασίζεται στην αστάθεια, την "αυτονομία" και τον καιροσκοπισμό των παραγωγών, έχει το προτέρημα ότι καθιστά αδύνατη την ταύτιση του ανθρώπου με την κοινωνική του λειτουργία.

Με άλλα λόγια, είναι γενεσιουργός του Bloom.

Γεννήθηκε από τη γενική εχθρότητα προς τη μισθωτή εργασία που εμφανίστηκε μετά το 1968 σε όλες τις βιομηχανικές χώρες και επέλεξε αυτή ακριβώς την εχθρότητα ως θεμέλιο της.

Έτσι, ενώ τα εμβληματικά εμπορεύματά του -τα πολιτιστικά εμπορεύματα- γεννιούνται από μια δραστηριότητα έξω από το περιορισμένο πλαίσιο της μισθωτής εργασίας, η συνολική βελτιστοποίησή του βασίζεται στην πονηριά του κάθε ατόμου, δηλαδή στην αδιαφορία ή ακόμη και στην αποστροφή που νιώθουν οι άνθρωποι απέναντι στη δραστηριότητά τους.

Η σημερινή ουτοπία του κεφαλαίου είναι αυτή μιας κοινωνίας στην οποία το σύνολο της υπεραξίας θα προέρχεται από ένα φαινόμενο γενικευμένης "λασπολογίας". Όπως βλέπουμε, είναι η ίδια η αλλοτρίωση της εργασίας που έχει τεθεί σε λειτουργία.

Σε αυτό το πλαίσιο, σκιαγραφείται μια μαζική περιθωριοποίηση, όπου ο "αποκλεισμός" δεν είναι -όπως θα ήθελε κανείς να υποθέσει- η κυκλική υποβάθμιση ενός ορισμένου τμήματος του πληθυσμού, αλλά η θεμελιώδης σχέση που έχει κάθε άτομο με τη συμμετοχή του στην κοινωνική ζωή, και κυρίως ο παραγωγός με την ίδια του την παραγωγή.

"Η εργασία έπαψε να συγγέεται με το άτομο ως προσδιορισμός σε μια

---

5 Ο φορντισμός είναι ένα καθεστώς συσσώρευσης που έχει ως χαρακτηριστικά την καθιερωμένη μαζική παραγωγή, την σταθερότητα στα κέρδη της επιχείρησης, την συνεχή λειτουργία των εργοστασίων με πλήρη παραγωγή και πλήρη απασχόληση. Ο όρος Φορντισμός εισήχθηκε για πρώτη φορά από τον Antonio Gramsci τη δεκαετία του 1930 και χρησιμοποιήθηκε ευρέως για την αποτύπωση του μοντέλου οικονομικής ανάπτυξης μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο.

ιδιαιτερότητα" (Μαρξ). Γίνεται αντιληπτή από τους Blooms μόνο ως μια ενδεχόμενη μορφή γενικής κοινωνικής καταπίεσης. Η ανεργία είναι απλώς η ορατή έκφραση της ουσιαστικής παραδοξότητας του κάθε ατόμου απέναντι στην ύπαρξή του στον κόσμο του αυταρχικού εμπορεύματος.

Ο Bloom εμφανίζεται έτσι επίσης ως προϊόν της ποσοτικής και ποιοτικής αποσύνθεσης της μισθωτής κοινωνίας. Είναι ο ανθρώπινος τύπος που αντιστοιχεί στους τρόπους παραγωγής μιας κοινωνίας που έχει γίνει οριστικά αντικοινωνική και με την οποία κανένα από τα μέλη της δεν αισθάνεται δεσμευμένο με κανέναν τρόπο.

Η μοίρα του να πρέπει να προσαρμόζεται διαρκώς σε έναν κόσμο που βρίσκεται σε συνεχή αναταραχή είναι επίσης η εκμάθηση της εξορίας του σε αυτόν τον κόσμο, στον οποίο πρέπει ωστόσο να προσποιείται ότι συμμετέχει, ελλείπει του ότι οποιοσδήποτε άλλος είναι σε θέση να συμμετέχει πραγματικά.

Όμως, πέρα από όλα τα αναγκαστικά ψέματά του, ανακαλύπτει σταδιακά τον εαυτό του ως τον άνθρωπο της μη συμμετοχής, ως το πλάσμα της μη συμμετοχής. Καθώς η κρίση της βιομηχανικής κοινωνίας αναλώνεται, η ωχρή φιγούρα του Bloom αναδύεται κάτω από την τιάνια κλίμακα του Εργάτη.

Ο κόσμος του εξουσιαστικού εμπορεύματος

("Τα βοοειδή οδηγούνται στη βοσκή με μαστίγιο", Ηράκλειτος).

Ανάλογα με την αυτονομία που αποκτούν οι άνθρωποι στο ρόλο τους

στην παραγωγή, η κυριαρχία έχει απόλυτη ανάγκη για νέες απαιτήσεις, νέα υποταγή.

Η διατήρηση της κεντρικής διαμεσολάβησης των πάντων από το εμπόρευμα απαιτεί την υποταγή όλο και μεγαλύτερων τμημάτων της ανθρώπινης ύπαρξης.

Από αυτή την άποψη, πρέπει να παρατηρήσουμε με πόση εξαιρετική επιμέλεια το Θεαθίνα έχει απαλλάξει τον Bloom από το επαχθές καθήκον της ύπαρξης.

Με πόση άμεση φροντίδα έχει αναλάβει την εκπαίδευσή του καθώς και τον ορισμό της πλήρους πανοπλίας των συμμορφούμενων "προσωπικότητων" και τέλος, πώς μπόρεσε να επεκτείνει τον έλεγχο του στο σύνολο του αισθητού, της γλώσσας και των κωδίκων σύμφωνα με τους οποίους κατασκευάζονται όλες οι παρουσίες και οι ταυτότητες.

Με τη Βιοεξουσία, έθεσε υπό την εξάρτηση της σημειοκρατίας⁶ της ακόμη και τη "βιολογική ζωή" των ανθρώπων, ή τουλάχιστον όλων εκείνων που "νοιάζονται για την υγεία τους". Πρέπει να παραδεχτούμε ότι η αποτυχημένη υποκειμενικότητα του Bloom δεν άφησε στην κυριαρχία άλλη λύση από το να εφαρμόσει τη δύναμη του καταναγκασμού της στο σώμα (το μόνο από αντικείμενο που δεν απέφυγε απόλυτα τη λαβή της).

Αλλά ο κόσμος του εξουσιαστικού εμπορεύματος είναι πάνω απ' όλα ένας κόσμος στον οποίο οι μηχανισμοί ελέγχου της συμπεριφοράς είναι τέτοιοι που αρκεί να ελέγξει κανείς τη διαρρύθμιση του δημόσιου χώρου, τη διάταξη της διακόσμησης και την υλική οργάνωση της υποδομής, για να εξασφαλίσει τη διατήρηση της τάξης. Και αυτό με την καθαρή δύναμη του εξαναγκασμού που ασκεί η ανώνυμη μάζα σε κάθε στοιχείο της.

Αρκεί να βγούμε σε έναν δρόμο του κέντρου ή να κυκλοφορήσουμε σε έναν διάδρομο του μετρό για να καταλάβουμε ότι δεν υπάρχει πιο λειτουργική και πιο αόρατη συσκευή παρακολούθησης από αυτή τη ζωντανή αντικειμενοποίηση της κατάστασης της αλλοτριωμένης δημόσιας σαφήνειας που αντιπροσωπεύει η μάζα, για την οποία δεν έχει καμία σημασία αν τα μέλη της, τελικά, την απορρίπτουν ή συμφωνούν

---

6 Sémiocratie στο πρωτότυπο.

μαζί της.

Αρκεί να υποτάσσονται εξωτερικά σε αυτήν.

Δοκιμάστε να μιλήσετε για μεταφυσική με έναν φίλο σας, σε ώρα αιχμής, σε ένα γεμάτο τρένο στη γραμμή 1 La Defense-Porte de Vincennes! Ο κόσμος του εξουσιαστικού εμπορεύματος είναι ο τόπος αυτού του γκρίζου τρόμου που βασιλεύει τώρα στο σύνολο του κοινού κόσμου των ανθρώπων, σε όλη την έκταση του δημόσιου τομέα που έχει απομείνει. Αλλά τίποτα δεν μπορεί να γίνει.

Ο Bloom, εναντίον του οποίου έχει αναπτυχθεί όλο αυτό το βαρύ οπλοστάσιο, παραμένει απελπιστικά απρόσιτος στην κυριαρχία. Και το μισεί γι' αυτό, επειδή είναι το εσωτερικό άδυτο σε κάθε άτομο. Το αδιαφανές μέρος. Το κεντρικό και μη εκχωρήσιμο κενό στο οποίο δεν μπορεί να φτάσει. Από αυτό προκύπτει μια κούρσα ταχύτητας μεταξύ Bloom και κυριαρχίας, η οποία εξηγεί τόσο τον δυναμικό χαρακτήρα της τελευταίας όσο και την επιτάχυνση του παγκόσμιου χρόνου. Δεν μπορεί να υπάρξει τέλος σε αυτή την επιτάχυνση, εκτός του ίδιου του Tiquun.

Στην πραγματικότητα, όσο περισσότερο η ζωή του Bloom τυλίγεται σε μια αυτόνομη και τυραννική κίνηση, όσο περισσότερο η συμμετοχή του στο γενικό κοινωνικό μεταβολισμό γίνεται επιτακτική, όσο περισσότερο γίνεται ένα απλό τεκμήριο της δικής του εργασιακής και καταναλωτικής δύναμης, όσο περισσότερο συλλαμβάνεται από τη διαδικασία της Ολικής Κινητοποίησης, τόσο πιο βαθύ είναι το κοίλωμα που περιέχει αυτή τη σύλληψη. Και που δεν είναι άλλο από το Bloom.

Η λανθασμένη ουσιαστικότητα

("Αφού χάθηκε η αληθινή φύση, τα πάντα γίνονται φύση", Πασκάλ). Όσο κι αν προσπαθεί ακούραστα να το καταπιέσει και να το ξεχάσει, ο "σύγχρονος άνθρωπος" στέκεται στο καθαρό τίποτα και ο Bloom είναι η αλήθεια του. Αλλά η αναγνώριση αυτού του γεγονότος συνεπάγεται με τόσο άμεσο τρόπο την καταστροφή ολόκληρης αυτής της κοινωνίας και τον αφανισμό του πίσω κόσμου (που επιμένει να δίνει για "πραγματικότητα") ώστε δεν υπάρχει τίποτα που να μην είναι σε θέση να κάνει κανείς για να προστατευτεί από αυτή την απόδειξη. Είναι δυνατόν να φανταστεί κανείς τις συνέπειες της αποκήρυξης τέτοιων

οδυνηρών και ξεπερασμένων εννοιών όπως το άτομο, η ενότητα του εαυτού ή το συμφέρον;

Όλα συμβαίνουν σαν η μιμητική κόλαση στην οποία ασφυκτιούμε, να κριθίκε ομόφωνα προτιμότερη από την αυστηρή γύμνια του Bloom. Επομένως, υπάρχει μια μοιραία πλευρά στην πυρετώδη βιασύνη για την παραγωγή βιομηχανικών πακέτων προσωπικοτήτων, αναλώσιμων ταυτοτήτων και άλλων υστερικών υποκειμενικότητων.

Αντί να αναλογιστούν το τίποτα που παίρνει τη θέση της ύπαρξής τους - οι άνθρωποι- στο μεγάλο τους πλήθος, αποτρέπονται από τον ίλιγγο μιας πλήρους απουσίας ταυτότητας, μιας ριζικής απροσδιοριστίας. Και έτσι, τελικά, αποτρέπονται από την άβυσσο της ελευθερίας. Προτιμούν ακόμα να βυθίζονται στη λανθασμένη ουσιαστικότητα, προς την οποία, είναι αλήθεια, τους ωθούν τα πάντα.

Τότε είναι αναμενόμενο ότι θα ανακαλύψουν, στη στροφή μιας άνισα παραμονεύουσας κατάθλιψης, αυτή ή εκείνη τη θαμμένη ρίζα, αυτό ή εκείνο το φυσικό ανήκειν, αυτή ή εκείνη την άκαυστη μοναδικότητα. Γάλλος, αποκλεισμένος, καλλιτέχνης, ομοφυλόφιλος, Βρετάνος, πολίτης, ρατσιστής, μουσουλμάνος, βουδιστής ή άνεργος, όλα είναι καλά για να φωνάξουν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, με μάτια που φτερουγίζουν από συγκίνηση, ένα θαυμαστό "ΕΙΜΑΙ...".

Οποιαδήποτε κενή και καταναλώσιμη ιδιαιτερότητα, οποιοσδήποτε κοινωνικός ρόλος αρκεί, αφού το μόνο που χρειάζεται είναι να επινοήσει κανείς το δικό του τίποτα. Και επειδή κάθε βιολογική ζωή λείπει από αυτές τις προκατασκευασμένες μορφές, δεν αργούν ποτέ να εισέλθουν στο γενικό σύστημα της ανταλλαγής και της εμπορευματικής ισοδυναμίας, το οποίο τις διαμεσολαβεί και τις κατευθύνει. Η κακή ουσιαστικότητα σημαίνει έτσι ότι κάποιος έχει καταθέσει όλη του την ουσία στο Θεαθήναι και ότι το τελευταίο λειτουργεί ως καθολικό ήθος για την ουράνια κοινότητα των θεατών. Το σκληρό τέχνασμα όμως είναι ότι αυτό απλώς επιταχύνει τη διαδικασία της κατάρρευσης των ουσιαστικών μορφών ύπαρξης.

Κάτω από το βαλς των νεκρών ταυτοτήτων που ο άνθρωπος της κακής ουσίας χρησιμοποιεί διαδοχικά, η εσωτερική του άβυσσος απλώνεται αμείλικτα. Αυτό που θα έπρεπε να καλύπτει την έλλειψη ατομικότητας, όχι μόνο δεν το καταφέρνει, αλλά αυξάνει λίγο

περισσότερο την αστάθεια αυτού που θα μπορούσε να έχει απομείνει. Η άνθιση θριαμβεύει πρώτα σε εκείνους που την αποφεύγουν.

Poisson soluble (διαλυτά ψάρια)⁷

Αν και εμφανίζεται ως η ίδια η θετικότητα (και όσο επιβλητική και αν φαίνεται η αυτοκρατορία της) η ουσία του κακού δεν παύει ποτέ να είναι κάτι. Δεν έχει δική του πραγματικότητα και δεν έχει μέσα παραγωγής. Όπως και ο κοινωνικός σχηματισμός που τον παράγει, η ψευδο-ταυτότητα του Bloom είναι αβάσιμη. Ακόμη και η οικογένεια, ένας φαινομενικά ουσιαστικός θεσμός, δεν λειτουργεί ως διαθλαστική μετάδοση θεαματικών προτύπων. Δεν υπάρχει τίποτα σε αυτό που να έχει λόγο ύπαρξης. Από τη στιγμή που οι ανόργανες συνθήκες ύπαρξής της αναστέλλονται, η φανταστική ταυτότητα δεν μπορεί πλέον να βρει το δρόμο της επιστροφής στον εαυτό της, σε αυτό που, σε ένα κακό όνειρο, νόμιζε ότι ήταν και από το οποίο τώρα ξυπνάει.

Διότι δεν ήταν ακριβώς τίποτα πέρα από αυτές τις εύθραυστες συνθήκες ύπαρξης.

Η ουσία του κακού εμφανίζεται έτσι ως απόλυτη ανυπαρξία.

Ο τρόμος της ονομασίας

Είναι μάταιο να προσποιούμαστε την ουσιαστικότητα μέσα στο Θέαμα. Τίποτα δεν είναι, τελικά, λιγότερο αυθεντικό ή πιο ύποπτο από την έννοια της "αυθεντικότητας", η οποία αποτελεί εδώ και καιρό το αγαπημένο όπλο του Θεάματος για την Τρομοκρατία της Ονομασίας, με

---

7 Το Poisson soluble είναι μια ποιητική απεικόνιση της υπερρεαλιστικής θεωρίας που διατυπώνεται στο Μανιφέστο του Σουρεαλισμού, το οποίο ο Μπρετόν δημοσίευσε στις 15 Οκτωβρίου 1924 για να δώσει επίσημα ζωή στο κίνημα. Στις ιστορίες αυτές συναντάμε τα μεγάλα θέματα που είναι αγαπητά στον Σουρεαλισμό: η γυναίκα, η επιθυμία, ο έρωτας, τα όνειρα και ο μύθος, όλα μεταφέρονται με μια ποιητική εικόνα ελεύθερη από κάθε λογικό περιορισμό, καθώς γίνεται κατανοητό ότι "η εικόνα είναι ένα καθαρό δημιούργημα του νου, [ότι] δεν μπορεί να γεννηθεί από μια σύγκριση αλλά από τη συνένωση δύο περισσότερο ή λιγότερο απομακρυσμένων πραγματικοτήτων [και ότι] όσο πιο απομακρυσμένη και ακριβής είναι η σχέση των δύο πραγματικοτήτων που συνενώνονται, τόσο ισχυρότερη θα είναι η εικόνα - τόσο μεγαλύτερη συναισθηματική δύναμη και ποιητική πραγματικότητα θα έχει.

το οποίο αδειάζει μεθοδικά από περιεχόμενο όλες τις ουσιαστικές μορφές ζωής που εκδηλώνονται σε οποιοδήποτε σημείο του αναδυόμενου κοινωνικού χώρου.

Το μόνο που έχει να κάνει είναι να τις δώσει ένα όνομα, να τις αναθέσει έναν ρόλο και να τις συμπεριλάβει στο δίκτυο σημείων με τα οποία αντιπαραβάλλει την πραγματικότητα. Επιβάλλοντας έτσι σε κάθε ζωντανή ιδιαιτερότητα να θεωρήσει τον εαυτό της ως ιδιαίτερο.

Δηλαδή από μια τυπική άποψη έξω από τον εαυτό της, το Θεαθήναι την διαλύει από μέσα. Εισάγει σε αυτήν μια ανισότητα, μια διαφορά.

Και επιβάλλει στην αυτοσυνείδηση να εκλάβει τον εαυτό της ως αντικείμενο. Να πραγματώσει τον εαυτό της, να συλλάβει τον εαυτό της ως άλλον και έτσι να παρασυρθεί σε μια αέναη φυγή. Σε μια αέναη διάσπαση, υποκινούμενη από την επιταγή για όσους αρνούνται να αφήσουν τον εαυτό τους, να κερδίσει μια θανάσιμη ειρήνη.

Να αποσπαστούν από κάθε ουσία. Εφαρμόζοντας το ακούραστο έργο της ονοματοδοσίας σε όλες τις εκδηλώσεις της ζωής, και συνεπώς της ανήσυχης αντανάκλαστικότητας, το Θεαθήναι αποσπά συνεχώς τον κόσμο από την αμεσότητά του.

Με άλλα λόγια, παράγει και αναπαράγει τον Bloom.

Η caillera⁸ που γνωρίζει τον εαυτό της ως caillera δεν είναι πλέον caillera.

Είναι ο Bloom που παίζει την caillera, είτε το συνειδητοποιεί είτε όχι.

Κάτω από το σημερινό καθεστώς των πραγμάτων, μας απαγορεύεται να ταυτιστούμε μόνιμα με οποιοδήποτε από τα συγκεκριμένα περιεχόμενα, παρά μόνο με την κίνηση της απομάκρυνσής μας από αυτά.

Ο Bloom είναι το παιδί αυτού του διαχωρισμού.

Το ακόμα ημιτελές αποτέλεσμα μιας άπειρης διαδικασίας άρνησης.

“Sua Cuique persona” (“ο καθένας τη δική του μάσκα” με την έννοια πως, ο καθένας βλέπει κάτω από αυτή τη μάσκα το πρόσωπο που

8 ομάδα ανθρώπων που θεωρούνται τιποτένιοι από άλλους/

θέλει να δει, δίνοντάς του το δικό του νόημα.) Το ζήτημα της γνώσης του τι, στην παρούσα πραγματικότητα, είναι μάσκα και τι όχι, δεν έχει αντικείμενο.

Η μεταμφίεσή του είναι -ως μεταμφίεση- η αλήθεια του Bloom.

Δηλαδή δεν υπάρχει τίποτα πίσω από αυτό. Ή μάλλον, είναι αυτό το οποίο ανοίγει πολύ πιο περιστασιακούς ορίζοντες, όπου πίσω από αυτό βρίσκεται το Τίποτα. Το γεγονός ότι η μάσκα είναι η γενική μορφή εμφάνισης στην παγκόσμια κωμωδία, από την οποία μόνο οι απατεώνες εξακολουθούν να πιστεύουν ότι ξεφεύγουν, δεν σημαίνει ότι δεν υπάρχει πλέον καμία αλήθεια. Απεναντίας σημαίνει ότι έχει γίνει κάτι λεπτό και πικάντικο. Η φιγούρα του Bloom βρίσκει την υψηλότερη αλλά και την πιο ποταπή έκφρασή της στη γλώσσα της κολακείας.

Και σ' αυτή τη διγλωσσία δεν υπάρχει λόγος ούτε για γκρίνια ούτε για αγαλλίαση, παρά μόνο για να διαπεράσουμε τον δρόμο της υπέρβασης.

"Εδώ το Εγώ, βλέπει την αυτοπεποίθησή του, να είναι το πιο κενό πράγμα της ουσίας. Βλέπει την καθαρή προσωπικότητά του να είναι η

---

9 "Η λογοτεχνία και το δικαίωμα στο θάνατο" (Blanchot). Σχολιάζοντας ο Agamben το βιβλίο του Blanchot, ουσιαστικά ισχυρίζεται πως, διπλασιάζοντας την επίδραση του θανάτου, τον αντιστρέφει στην αδυναμία του. Και απ αυτήν την αδυναμία του, θα γεννηθεί το πεδίο της λογοτεχνίας.

απόλυτη απροσωπία. Το πνεύμα της ευγνωμοσύνης της απροσωπίας είναι επομένως τόσο το συναίσθημα αυτής της βαθιάς ταπείνωσης όσο και εκείνο της βαθύτερης εξέγερσης. Εφόσον το καθαρό Εγώ βλέπει τον εαυτό του έξω από τον ίδιο να διαλύεται, σε αυτό το διχασμό όλα όσα έχουν συνέχεια και καθολικότητα, (αυτό που ονομάζεται νόμος, καλό, σωστό) διαλύεται ταυτόχρονα και έχει πάει στην άβυσσο" (Χέγκελ).

Η βασιλεία της μεταμφίεσης σηματοδοτεί πάντα την ολοκλήρωση μιας βασιλείας. Θα ήταν επομένως λάθος να τοποθετήσουμε τη μάσκα στο πλευρό της κυριαρχίας, διότι η κυριαρχία αισθανόταν πάντα να απειλείται από τη νύχτα, την αγριότητα και το απρόβλεπτο που εισάγει η εισβολή της μάσκας.

Το κακό με το Θέαμα είναι μάλλον ότι τα πρόσωπα έχουν απολιθωθεί σε σημείο που να μοιάζουν με τις ίδιες τις μάσκες και πως μια κεντρική εξουσία έχει αναδειχθεί σε κυρίαρχο των μεταμορφώσεων.

Οι ζωντανοί είναι εκείνοι που θα ξέρουν πώς να διεισδύσουν στα λόγια του τρελού που διακήρυττε τρέμοντας: "Ευτυχισμένος είναι εκείνος του οποίου η αηδία για τα άδεια και ικανοποιημένα πρόσωπα αποφασίζει να καλυφθεί με τη μάσκα. Θα είναι ο πρώτος που θα βρει τη θυελλώδη μέθη όλων όσων χορεύουν μέχρι θανάτου στον καταρράκτη του χρόνου". (Μπατάιγ)

"Ο άνθρωπος είναι ο άφθαρτος που μπορεί να καταστραφεί άπειρα."

Η θεωρία του Bloom πρέπει να γίνει κατανοητή υπό το πρίσμα αυτής της λοξής πρότασης του Blanchot και του σχολίου που δίνει ο Giorgio Agamben. Προφανώς, ο Bloom αποτελεί, ως θετική έκφραση της ακραίας αποστέρησης, το πιο υποδειγματικό προϊόν του Θεάματος.

Ταυτόχρονα όμως, ως καθαρή εσωτερική ανυπαρξία, είναι η μη αναγώγιμη ετερότητα μπροστά στην οποία πρέπει να παραδοθεί το Θέαμα. Ο τρόμος της ονοματοδοσίας δεν μπορεί να χωνέψει την έλλειψη ουσίας, όπως δεν μπορεί να αρνηθεί αυτό που είναι ήδη τίποτα. Το Θέαμα έχει να φοβηθεί τα πάντα από αυτή την ετερότητα, γιατί δεν είναι τίποτα λιγότερο από την ετερότητα του θεμελίου σε σχέση με αυτό που θεμελιώνει. "Αυτή η νύχτα του κόσμου, αυτό το άδειο τίποτα που περιέχει τα πάντα στην άχαρη του απλότητα, αυτή η μορφή καθαρής ανησυχίας" (Χέγκελ).

Η θεωρία του Bloom, είναι η θεμελιώδης απροσδιοριστία που προϋποθέτει όλους τους δυνατούς προσδιορισμούς. Η απρόσιτη εσωτερική άβυσσος στην οποία στηρίζεται η βασιλεία της ξεχωριστής εξωτερικότητας.

Είναι σε όλους, το υπόλοιπο που περιορίζει, φέρει και ξεχειλίζει το Θέαμα, που είναι, στην πραγματικότητα, το μόνο που απομένει από τον άνθρωπο, καθώς και τον ίδιο τον άνθρωπο.

Είναι προς τιμήν του εμπορευματικού μηδενισμού που έχει τόσο μεθοδικά καταστρέψει ό,τι βρήκε από πεπερασμένες ιδιαιτερότητες, από τοπικές ουσιαστικότητες στο διάβα του, ώστε το μόνο που απομένει στον Bloom είναι οτιδήποτε είναι καθαρά ανθρώπινο, οτιδήποτε αγγίζει την ουσία. Το Άφθαρτο.

Και "το Άφθαρτο είναι ένα. Είναι κάθε άνθρωπος εξ ολοκλήρου και όλοι το έχουν κοινό. Είναι το αναλλοίωτο τσιμέντο που συνδέει τους ανθρώπους για πάντα" (Κάφκα).

Πού καταλήγουμε

Από την εξέταση της φιγούρας του Bloom εξαρτάται αποκλειστικά η αποσαφήνιση των δυνατοτήτων της εποχής μας. Η ιστορική της εισβολή καθορίζει για την κοινωνική κριτική την ανάγκη μιας πλήρους επανίδρυσης, τόσο στη θεωρία όσο και στην πράξη.

Κάθε ανάλυση και κάθε δράση που δεν το λαμβάνει αυτό υπόψη της, θα καταδικάσει τον εαυτό της αιώνια στην παρούσα αποξένωση.

Διότι ο Bloom, μη όντας μια ατομικότητα, δεν επιτρέπει στον εαυτό του να χαρακτηριστεί από οτιδήποτε λέει, κάνει ή εκδηλώνει.

Κάθε στιγμή είναι γι' αυτόν μια στιγμή απόφασης. Δεν έχει σταθερά χαρακτηριστικά. Καμία συνήθεια. Όσο κι αν επαναλαμβάνεται, δεν είναι πιθανό να της δώσει υπόσταση. Τίποτα δεν του κολλάει και δεν κολλάει σε τίποτα που φαίνεται να του ανήκει. Ούτε καν στην κοινωνία που θα ήθελε να τον στηρίξει.

Για να αποκτήσουμε κάποια εικόνα αυτού του χρόνου, πρέπει να

σκεφτούμε ότι υπάρχει από τη μία πλευρά η μάζα του Bloom και από την άλλη η μάζα των πράξεων.

Όλη η αλήθεια προκύπτει από αυτό.

"Η αποξένωση είναι επίσης η αποξένωση του εαυτού της" (Χέγκελ).

Ιστορικά, η αποξένωση του Κοινού φτάνει στο μέγιστο βαθμό έντασής της στη μορφή του Bloom. Δεν είναι τόσο εύκολο να φανταστεί κανείς σε ποιο βαθμό η ύπαρξη του ανθρώπου ως ανθρώπου καθώς και η ύπαρξή του ως κοινωνικού όντος έπρεπε να γίνουν φαινομενικά ξένες μεταξύ τους, ώστε να είναι δυνατόν να μιλάει για "κοινωνικό δεσμό". Δηλαδή να αντιλαμβάνεται την κοινή του ύπαρξη ως κάτι αντικειμενικό, εξωτερικό προς αυτόν.

Πρόκειται επομένως, για μια πραγματική πρώτη γραμμή που διατρέχει το κέντρο του Bloom και η οποία καθορίζει την ουσιώδη ουδετερότητά του. Χωρίς αυτό, είναι αδύνατο να εξηγήσουμε γιατί η κυριαρχία τον αναγκάζει τώρα τόσο βάνουσα να διαλέξει πλευρά, να αντιμετωπίσει το ωμό δίλημμα, είτε να αναλάβει άνευ όρων οποιονδήποτε κοινωνικό ρόλο, οποιαδήποτε δουλειά, είτε να πεινάσει.

Αυτό είναι το είδος του έκτακτου μέτρου που συνήθως υιοθετείται από ένα απελπισμένο καθεστώς. Σίγουρα βοηθάει να κρύψει τον Bloom, όχι να τον εξαλείψει. Αλλά προς το παρόν, είναι αρκετό.

Αυτό που είναι ουσιαστικό είναι ότι το βλέμμα που εξετάζει τον κόσμο με τον εξωτερικό τρόπο του Θεάματος μπορεί να προσποιηθεί ότι δεν υπάρχει. Ότι είναι μόνο μια χίμαιρα του μεταφυσικού και να ασκήσει κριτική με αυτό.

Σημασία έχει μόνο ότι η κακή πίστη μπορεί να κάνει τον εαυτό της καλή συνείδηση. Ότι μπορεί να μας εναντιωθεί με το γελοίο "αλλά δεν έχω όρεξη για Bloom!".

Πώς θα μπορούσε ποτέ να εμφανιστεί ως τέτοιος στο Θέαμα, αυτός που στην ουσία έχει στερηθεί την εμφάνιση; Είναι η μοίρα του Bloom να είναι ορατός μόνο στο βαθμό που έχει μερίδιο στην κακή

ουσιαστικότητα.

Μόνο στο βαθμό επομένως, που αρνείται τον εαυτό του ως Bloom.

Ολόκληρη η ριζοσπαστικότητα της φιγούρας του Bloom συγκεντρώνεται στο γεγονός ότι η εναλλακτική λύση μπροστά στην οποία βρίσκεται μόνιμα, έχει από τη μία πλευρά την καλύτερη και από την άλλη τη χειρότερη. Ωστόσο η μεταβατική ζώνη μεταξύ της μιας και της άλλης, μεταξύ της επαναπροσαρμογής της ύπαρξης του Bloom και της καταστολής της, δεν είναι προσιτή σε αυτόν. Η φιγούρα του Bloom μπορεί να είναι μόνο η γήινη πραγμάτωση της ανθρώπινης ουσίας.

Η ενσάρκωση της Έννοιας στην κίνησή της ή ένα μηδενιστικό ζώο στην κτηνώδη ηρεμία του. Είναι επομένως ο ουδέτερος πυρήνας που αναδεικνύει την ανάλογη σχέση μεταξύ του υψηλότερου και του χαμηλότερου σημείου. Η έλλειψη ενδιαφέροντος μπορεί να συνιστά ένα αξιοσημείωτο άνοιγμα στο αγαπώ, ή την "επιθυμία για ανωνυμία, για να λειτουργήσει μόνο ως γρανάζι" (Arendt, Totalitarianism).

Κατά τον ίδιο τρόπο, η απουσία της προσωπικότητάς του μπορεί να προμηνύει την υπέρβαση της κλασικής απολιθωμένης προσωπικότητας, καθώς και την υποτροπή σε αυτήν.

Αλλά είναι βέβαιο ότι εντός της κυριαρχίας, μόνο το χειρότερο συμβαίνει. Η κοινοτοπία του Bloom εκδηλώνεται αναγκαστικά ως "κοινοτοπία του κακού". Έτσι, για τον αιώνα που πλησιάζει στο τέλος του, ο Bloom θα είναι πολύ περισσότερο ο Eichmann παρά ο Elser. Ο Eichmann για τον οποίο "ήταν προφανές σε όλους ότι δεν ήταν "τέρας" και για τον οποίο "δεν μπορούσε κανείς να μην σκέφτεται ότι ήταν κλόουν"" (Arendt, Eichmann in Jerusalem).

Παρεμπιπτόντως, δεν υπάρχει καμία διαφορά στη φύση μεταξύ του Eichmann, ο οποίος ταυτίζεται ανεπιφύλακτα με την εγκληματική του λειτουργία, και του νεαρού κουλ τύπου που ανίκανος να αποδεχτεί τη θεμελιώδη μη συμμετοχή του σε αυτόν τον κόσμο (ούτε τις συνέπειες μιας κατάστασης εξορίας) αφιερώνεται στη φρενήρη κατανάλωση των σημείων του ανήκειν που αυτή η κοινωνία πουλάει τόσο ακριβά. Αλλά γενικότερα, παντού όπου μιλάμε για "οικονομία", η κοινοτοπία του κακού ανθίζει. Και εξακολουθεί να είναι η κοινοτοπία που διαπερνά τις πάσης φύσεως προσκολλήσεις που φέρουν οι άνθρωποι στην

"αναγκαιότητα". Από το "δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα γι' αυτό" μέχρι το "έτσι είναι τα πράγματα" και το "δεν υπάρχει χαζή δουλειά".

Εδώ αρχίζει η "ακραία δυστυχία.

Όταν δηλαδή, όλες οι προσκολλήσεις αντικαθίστανται από την προσκόλληση στην επιβίωση. Η προσάρτηση εμφανίζεται γυμνή.

Χωρίς άλλο αντικείμενο εκτός από τον εαυτό σας. Κόλαση." (Simone Weil, Gravity and Grace). Σημασία έχει μόνο να δημιουργηθούν οι ιστορικές συνθήκες υπό τις οποίες η φιγούρα του Bloom μπορεί να ξεπεραστεί ως τέτοια. Τότε θα δούμε ποια είναι η κοινοτοπία του αγαθού.

Ότι η φιγούρα του Bloom είναι ένα καθαρά μεταφυσικό πλάσμα

Η θεμελιώδης εμπειρία του Bloom είναι αυτή της ίδιας της υπέρβασής του πάνω στον εαυτό του. Δηλαδή της ανωτερότητας της ολικής στέρησης του περιεχομένου έναντι οποιουδήποτε συγκεκριμένου περιεχομένου. Και όσο περισσότερο τελειοποιείται το Θέαμα, τόσο περισσότερο η εμφάνιση αποκτά αυτονομία. Τόσο περισσότερο ο κόσμος τους αποσπάται από τους ανθρώπους και γίνεται ξένος προς αυτούς. Τόσο περισσότερο ο Bloom εισέρχεται στον εαυτό του, βαθαιίνει και αναγνωρίζει την εσωτερική του κυριαρχία σε σχέση με την αντικειμενικότητα.

Γίνεται ισχυρότερη, πέρα από κάθε αποτελεσματικότητα, με την καθαρή δύναμη της άρνησης. Στο βαθμό που δεν βυθίζεται στην κακή ουσιαστικότητα, αρχίζει μέσα του ένας σιωπηλός διάλογος όπου βιώνει τον εαυτό του ως έννοια, ως διαφορά μέσα στην ταυτότητά του.

Από εκεί και πέρα, το "εγώ" του έχει ένα περιεχόμενο που το διακρίνει από τον εαυτό του. Διότι είναι καθαρή αρνητικότητα. Ή είναι η κίνηση της διάσπασης του εαυτού του.

Είναι δηλαδή η συνείδηση.

Αυτό το περιεχόμενο στη διαφορετικότητά του είναι επίσης το Εγώ. Γιατί είναι η κίνηση να καταστείλει τον εαυτό του ή είναι η ίδια αυτή καθαρή αρνητικότητα που είναι το Εγώ" (Χέγκελ).

Θυμόμαστε τον Φερνάντο Πεσσόα ως εκείνον που, μεταξύ όλων, έδωσε

το πιο εκθαμβωτικό νόημα σε αυτή τη νέα κατάσταση του ανθρώπου στον κόσμο και στις δυνατότητές του. Λίγοι σύγχρονοι έχουν προχωρήσει τόσο μακριά όσο εκείνος στο δρόμο πέρα από τον Bloom.

Πιστεύουμε ότι είναι πιθανό στο μέλλον οι άνθρωποι να μην είναι πλέον σε θέση να απαντήσουν στην ερώτηση "Ποιος είσαι;" με τον τρόπο που δεν το έκανε ο ετερόνυμος Bernardo Soares: "Είμαι το διάστημα μεταξύ αυτού που είμαι και αυτού που δεν είμαι."

Αλλά θα ήταν λάθος να πιστέψουμε ότι ο χαρακτήρας της απλής πνευματικής ουσίας του Bloom θα χανόταν στην κακή ουσία. Μόνο η ενεργητική πτυχή του χάνεται. Με αυτή την έννοια, η κακή ουσιαστικότητα είναι μόνο ο ύπνος της έννοιας, η παθητικότητα της Ιδέας.

Δεν υπάρχει τίποτα πιο διαμεσολαβημένο από το Πνεύμα.

Από τον νεαρό-ψυχρό, του οποίου όλη η ουσία περιορίζεται σε μια ορισμένη ποσότητα αντικειμενοποιημένου Είναι για τον εαυτό του και ο οποίος δεν βλέπει ποτέ τα πράγματα, αλλά μόνο την τιμή τους. Δηλαδή ακριβώς τη σχέση τους με το Πνεύμα, στην πιο καχεκτική της μορφή. Ακόμη και στην κακή ουσιαστικότητα, λοιπόν, οι Blooms συνδέονται μεταξύ τους μόνο με τη γενική ευφυΐα του εμπορεύματος και είναι μόνο αυτός ο σύνδεσμος.

Ό,τι κι αν λέει και ό,τι κι αν κάνει, ο Bloom βρίσκεται ανεπανόρθωτα έξω από τον εαυτό του, εγγεγραμμένος στο Κοινό. Με μια λέξη, η αναγνώριση είναι το παν γι' αυτόν και η γυμνή ζωή τίποτα.

Η πιο ιερή φτώχεια

Τελικά αποστερημένος. Αποστερημένος από τα πάντα, βουβά ξένος προς τον κόσμο του, αγνοώντας τον εαυτό του καθώς και ό,τι τον περιβάλλει, ο Bloom συνειδητοποιεί στην καρδιά της ιστορικής διαδικασίας, και σε όλη της την πληρότητα, την ορθή μεταφυσική εμβέλεια της έννοιας της Φτώχειας.

Βέβαια, χρειάστηκε όλη η χονδροειδής χυδαιότητα μιας εποχής στην οποία η οικονομία πήρε τη θέση της μεταφυσικής για να γίνει η φτώχεια μια οικονομική έννοια. Αν και αυτή η εποχή φτάνει στο τέλος της,

αξίζει ίσως να επισημάνουμε ότι το αντίθετο της Φτώχειας δεν είναι ο πλούτος, αλλά η δυστυχία. Ότι ο πλούτος είναι στην πραγματικότητα μόνο μια ιδιαίτερα ακατέργαστη και ενοχλητική μορφή της δυστυχίας και ότι η Φτώχεια αποτελεί μια κατάσταση τελειότητας, σε αντίθεση με τη δυστυχία, η οποία προσδιορίζει μια κατάσταση απόλυτης υποβάθμισης.

Ο Heidegger είδε καλά πώς ο Bloom είναι "φτωχός στον κόσμο" και ο Benjamin πώς είναι "φτωχός στην εμπειρία". Μένει σε μας να διευκρινίσουμε ότι είναι ουσιαστικά "φτωχός στο πνεύμα", με την έννοια που το εννοεί η μυστικιστική παράδοση.

Από πολλές απόψεις, φαίνεται ότι η αποξένωση στην περίπτωση του, ενώ φτάνει σε μια τρομακτική τελειότητα, ολοκληρώνει τον κύκλο του. Τίποτα, πράγματι, δεν μοιάζει περισσότερο με την υπαρξιακή κατάσταση του Bloom από την αποστασιοποίηση των μυστικιστών, που περιγράφεται από τον Pierre-Jean Labarrière ως "μια στάση ύπαρξης κοινή για τον Θεό και τον άνθρωπο.

Μια ταυτότητα του εαυτού με τον εαυτό στην άρνηση κάθε ιδιαιτερότητας. Μια ενότητα πέρα από το ένα και τα πολλά.

Επιπλέον, ο Lukacs δεν επεσήμανε στην πραγματοποιημένη συνείδηση μια σίγουρη τάση για στοχασμό; Και ποιος καλύτερος ορισμός μπορεί να δοθεί για τον Bloom (αυτό το πλάσμα που προέκυψε από την ακραία κόπωση του πολιτισμού) από αυτόν που έδωσε ο Δάσκαλος Eckhart για τον φτωχό άνθρωπο; Αυτός που "δεν θέλει τίποτα, δεν ξέρει τίποτα και δεν έχει τίποτα"; Τι θα μπορούσε να είναι πιο συγκρίσιμο, επίσης, με την αδιαφορία του Bloom από αυτή τη "δίκαιη αποστασιοποίηση (που) δεν είναι τίποτε άλλο από το μυαλό που στέκεται ακίνητο μπροστά σε όλες τις εναλλαγές της αγάπης και του πόνου, της τιμής, της ντροπής και της αγανάκτησης";

Και τελικά είναι ο Θεός του Δασκάλου Eckhart που φέρνει στο μυαλό του ο Bloom. Αυτός που ορίζεται ως καθαρό τίποτα, απόλυτη έλλειψη ποιότητας, άδειος από κάθε προσδιορισμό. Ως "αυτός που δεν έχει όνομα, που είναι η άρνηση όλων των ονομάτων και που ποτέ δεν είχε όνομα". Και για τον οποίο όλα τα πράγματα είναι τίποτα.

Το αν είναι αυτός ο Θεός ή όχι δεν έχει μεγάλη σημασία, αφού "τίποτα

δεν κάνει τον άνθρωπο να μοιάζει περισσότερο με τον Θεό από αυτή την αδιατάρακτη αποστασιοποίηση".

"Όποιος βγαίνει έτσι από τον εαυτό του, θα επανέλθει σωστά στον εαυτό του" (Eckhart).

Αλλά στην κακή ουσία, στην κατανάλωση και στις σχέσεις κυριαρχίας, (δηλαδή σε ό,τι είναι φαινομενικά πιο μακριά από τον μυστικιστή άνθρωπο) η θεωρία του Bloom είναι (σύμφωνα με την έννοια) πιο κοντά σε αυτόν, γιατί εκεί είναι και το πιο έξω από τον εαυτό του. Έτσι, όλα όσα η ιδέα του πλούτου έχει μεταφέρει σε όλη την ιστορία της αστικής ηρεμίας, της οικείας εμμένειας (με το εδώ και τώρα) και της ουσιαστικής πληρότητας, είναι κάτι που ο Bloom μπορεί να εκτιμήσει, μέσω της νοσταλγίας για παράδειγμα, αλλά όχι να κατανοήσει.

Μαζί του, η ευτυχία έχει γίνει μια πολύ παλιά ιδέα, και όχι μόνο στην Ευρώπη. Έτσι, μαζί με κάθε χρήση και κάθε ήθος, έχει χαθεί και η ίδια η δυνατότητα μιας αξίας χρήσης.

Ο Bloom κατανοεί μόνο την υπερφυσική γλώσσα της ανταλλακτικής αξίας. Στρέφει τα μάτια του προς τον κόσμο και δεν βλέπει τίποτα.

Τίποτα άλλο παρά το τίποτα της αξίας.

Οι ίδιες οι επιθυμίες του είναι μόνο για απουσίες, αφηρημένες καταστάσεις, η μικρότερη από τις οποίες είναι ο κώλος του Νεαρού Κοριτσιού. Ακόμα και όταν το Bloom φαινομενικά θέλει, δεν παύει να μην θέλει, γιατί θέλει το άδειο, θέλει το κενό. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο πλούτος έχει γίνει, στον κόσμο του αυταρχικού εμπορεύματος, ένα γκροτέσκο και ακατανόητο πράγμα.

Αυτό που ακόμα ονομάζεται έτσι έχει γίνει προ πολλού καθαρή και απλή φιλαργυρία, με τη βιβλική έννοια της απληστίας. Τώρα όλοι γνωρίζουν, ή τουλάχιστον αισθάνονται, ότι "αυτό το χρήμα, που είναι μόνο το ορατό σχήμα του αίματος του Χριστού που κυκλοφορεί σε όλα τα μέλη του", "μακριά από το να το αγαπάει για τις υλικές απολαύσεις που στερείται, (ο φιλάργυρος) το λατρεύει στο πνεύμα και στην αλήθεια, όπως οι άγιοι λατρεύουν τον Θεό που κάνει τη μετάνοια καθήκον και το μαρτύριο δόξα. Το λατρεύει για εκείνους που δεν το λατρεύουν, υποφέρει στη θέση εκείνων που δεν θέλουν να υποφέρουν

για τα χρήματα. Οι τσιγκούνηδες είναι μυστικιστές! Ό,τι κάνουν το κάνουν για να ικανοποιήσουν έναν αόρατο Θεό, του οποίου το ορατό ομοίωμα (που με τόση επιμονή αναζητείται) βρίθκει βασανιστηρίων και ατιμώσεων" (Léon Bloy¹⁰, *Le Sang des Pauvres*).

Γι' αυτό το λόγο πρέπει να αναγνωρίσουμε στον Bloom τη ζωντανή φιγούρα της Φτώχειας, που όπου κι αν πάει αποκαλύπτει τη δυστυχία όχι της στιγμής, αλλά της οντολογίας όλων των πραγμάτων. "Γιατί ο Bloom είναι κάτι που πρέπει να ξεπεραστεί. Είναι ένα τίποτα που πρέπει να εκμηδενίσει τον εαυτό του".

Ο εσωτερικός άνθρωπος

Η καθαρή εξωτερικότητα των συνθηκών της ύπαρξης, αποτελεί επίσης το σχολείο της καθαρής εσωτερικότητας. Ο Bloom είναι εκείνο το ον που έχει πάρει πίσω στον εαυτό του το κενό που τον περιβάλλει. Εκδιωγμένος από κάθε κατάλληλη θέση, ο ίδιος έχει γίνει ένας τόπος. Εξορισμένος από τον κόσμο, έφτιαξε στον εαυτό του έναν κόσμο.

Οι χριστιανοί μυστικιστές δεν έκαναν μάταια διάκριση μεταξύ του εσωτερικού και του εξωτερικού ανθρώπου. Διότι στον Bloom, αυτός ο διαχωρισμός έχει συμβεί ιστορικά.

Πολύ λίγοι άνθρωποι έχουν καταφέρει να δώσουν ένα θετικό μέτρο για το τι σημαίνει ένα τέτοιο γεγονός και δεν έχουν πέσει στην τρέλα. Ο Πεσσόα αποτελεί εξαίρεση. "Για να δημιουργήσω τον εαυτό μου", έγραψε, "κατέστρεψα τον εαυτό μου. Εξωτερικεύτηκα τόσο πολύ, ώστε μέσα μου να υπάρχω μόνο εξωτερικά. Είμαι η ζωντανή σκηνή στην οποία περνούν διάφοροι ηθοποιοί, παίζοντας διάφορα έργα" (Το βιβλίο της ενδοτικότητας).

Αλλά προς το παρόν, αν ο Bloom μοιάζει με τον "εσωτερικό άνθρωπο" ενός Rusbrock the Admirable, είναι τις περισσότερες φορές μόνο με αρνητικό τρόπο, επειδή και αυτός έχει "περισσότερο κλίση προς τα μέσα παρά προς τα έξω". Επειδή κατά τη δική του εικόνα ζει "οπουδήποτε, και ανάμεσα σε οποιονδήποτε, στα βάθη της μοναξιάς [. .

---

10 Ο Léon Bloy (Λεό Μπλουά 11 Ιουλίου 1846 - 3 Νοεμβρίου 1917), ήταν Γάλλος μυθιστοριογράφος, δοκιμιογράφος και ποιητής.

προστατευμένη από την πολλαπλότητα, προστατευμένη από τους τύπους, προστατευμένη από τους ανθρώπους".

Η ανύπαρκτη κατοικία της προσωπικότητάς του δεν περιέχει τίποτε περισσότερο από την αίσθηση ότι παρασύρεται από μια ατελείωτη πτώση σε έναν υποβόσκοντα, ασαφή και περιρρέοντα χώρο.

Σαν να βιάζεται συνεχώς μέσα στον εαυτό του ενώ καταρρέει. Σταγόνα-σταγόνα, η ύπαρξή του αναβλύζει, περιστρέφεται και εξοστρακίζεται. Ως εκ τούτου, ο Bloom είναι βασικά ένα ελεύθερο πνεύμα, διότι είναι ένα κενό πνεύμα. Τώρα "το κενό είναι η υπέρτατη πληρότητα, αλλά οι άνθρωποι δεν έχουν δικαίωμα να τη γνωρίζουν" (Simone Weil, Gravity and Grace). Πράγματι, έχουν καθήκον να το πράξουν.

Αγάπη

Ο Bloom είναι ένας άνθρωπος στον οποίο τα πάντα έχουν κοινωνικοποιηθεί, αλλά κοινωνικοποιούνται ως ιδιωτικά.

Τίποτα δεν είναι πιο αποκλειστικά κοινό από αυτό που αποκαλεί "ατομική ευτυχία". Το μόνο πράγμα που απομένει για να τον ξεχωρίζει από τους άλλους ανθρώπους είναι η καθαρή μοναδικότητά του χωρίς περιεχόμενο. Ακριβώς όπως το όνομά του, στο οποίο ανταποκρίνεται ο Bloom, αλλά το οποίο δεν σημαίνει πλέον τίποτα, έτσι και η μοναδικότητά του διατηρείται ως κενή μορφή. Όλες οι παρεξηγήσεις σχετικά με τον Bloom έχουν να κάνουν με το βάθος του βλέμματος με το οποίο επιτρέπουμε στον εαυτό μας να τον κοιτάζει.

Σε κάθε περίπτωση, το βραβείο τύφλωσης απονέμεται σε εκείνους τους κοινωνιολόγους που -όπως ο Καστοριάδης- μιλούν για "απόσυρση στην ιδιωτική σφαίρα" χωρίς να διευκρινίζουν ότι η σφαίρα αυτή έχει κοινωνικοποιηθεί πλήρως.

Στο άλλο άκρο, βρίσκουμε εκείνους που κατάφεραν να διεισδύσουν στον Bloom. Οι ιστορίες που φέρνουν πίσω μοιάζουν όλες, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, με την εμπειρία του αφηγητή του Monsieur Teste που ανακαλύπτει το "σπίτι" του χαρακτήρα του. "Ποτέ δεν είχα ισχυρότερη εντύπωση από οτιδήποτε." Ήταν μια κατοικία κάποιου είδους, ανάλογη με το σημείο κάποιου θεωρήματος. Και ίσως επίσης χρήσιμη. Ο οικοδεσπότης μου βρισκόταν στο πιο γενικό εσωτερικό.

Ο Bloom είναι πράγματι εκείνο το ον που ζει "στο πιο γενικό εσωτερικό", στο οποίο έχει καταργηθεί κάθε ουσιαστική διαφορά από τους άλλους ανθρώπους. Το οποίο είναι ιδιόρρυθμο.

Ακόμη και στην επιθυμία του να είναι μοναδικό. Αλλά δεν το γνωρίζει. Αυτό σημαίνει ότι ο διαχωρισμός παραμένει μόνο τυπικά μέσα στην εμφάνιση, με μοναδικό κίνητρο την εύθραυστη θετικότητα της κυριαρχίας.

Επομένως, μόνο σε εκείνους τους τόπους και τις περιστάσεις (όπου οι σχέσεις που διέπονται από την κυριαρχία αναστέλλονται προσωρινά) αποκαλύπτεται η πιο οικεία αλήθεια του Bloom. Ότι δηλαδή είναι κατά βάθος, μέσα στην αγάπη. Μια τέτοια αναστολή συμβαίνει με υποδειγματικό τρόπο στην εξέγερση, αλλά και τη στιγμή που απευθυνόμαστε, μέσα από τους δρόμους της μητρόπολης, σε έναν ξένο (δηλαδή τελικά παντού) όπου οι άνθρωποι πρέπει να αναγνωρίσουν τον εαυτό τους, πέρα από κάθε προσδιορισμό ως ανθρώπους, ως πεπερασμένα και εκτεθειμένα όντα.

Δεν είναι ασυνήθιστο, λοιπόν, να βλέπουμε τελείως αγνώστους να ασκούν την κοινή τους ανθρωπιά απέναντί μας, σώζοντάς μας από τον κίνδυνο, προσφέροντάς μας τρία τσιγάρα αντί για ένα, όπως είχαμε ζητήσει. Ή να μας δείχνουν το δρόμο για τη διεύθυνση που ζητήσαμε, ένα τέταρτο της ώρας από τον χρόνο που αλλιώς πουλάνε τόσο ακριβά. Τέτοια φαινόμενα δεν μπορούν να ερμηνευθούν με τους κλασικούς όρους της εθνολογίας του δώρου και του αντιδώρου, όπως μπορεί να είναι μια ορισμένη κοινωνικότητα του μπιστρό.

Δεν διακυβεύεται καμία θέση εδώ. Δεν επιδιώκεται δόξα.

Μόνο η ηθική της άπειρης προσφοράς, γνωστή στη χριστιανική παράδοση ως αγάπη, μπορεί να την εξηγήσει.

Η αγάπη είναι μέρος της υπαρξιακής κατάστασης του ανθρώπου που έχει ενημερωθεί από την κοινωνία της αγοράς.

Και είναι αυτή η κατάσταση στην οποία τον έχει οδηγήσει κάνοντάς τον τόσο ξένο προς τον εαυτό του και τις επιθυμίες του.

Όσο ενοχλητικό κι αν φαίνεται, αυτή η κοινωνία υποβόσκει από μια σοβαρή μόλυνση του εθελοντισμού. Παρά τις αντίθετες ενδείξεις, ο

Bloom θα ήταν ευκολότερα άγιος παρά τροβαδούρος.

"Be Different, Be Yourself"

**(διαφήμιση για μια μάρκα
εσωρούχων)**

Από πολλές απόψεις, η κοινωνία της αγοράς δεν μπορεί να κάνει χωρίς τη θεωρία του Bloom. Χωρίς αυτήν, δεν υπάρχει κακή ουσία, δεν υπάρχει Ολική Κινητοποίηση και δεν υπάρχει διακυβέρνηση των πραγμάτων.

Η επανείσοδος στην αποτελεσματικότητα των θεαματικών αναπαραστάσεων, γνωστή ως "κατανάλωση", εξαρτάται εξ ολοκλήρου από τον μιμητικό ανταγωνισμό στον οποίο η εσωτερική του ανυπαρξία οδηγεί τον Bloom.

Η τυραννική κρίση του ενός θα παρέμενε αντικείμενο παγκόσμιας κοροϊδίας, αν το "Είναι" δεν σήμαινε στο Θέαμα "να είσαι διαφορετικός", ή τουλάχιστον να προσπαθείς να το κάνεις.

Έτσι, δεν είναι τόσο, όπως σημείωνε ο παλιός καλός Simmel, ότι "η ανάδειξη του προσώπου επιτυγχάνεται μέσω ενός συγκεκριμένου χαρακτηριστικού της απροσωπίας", αλλά μάλλον ότι η ανάδειξη της απροσωπίας θα ήταν αδύνατη χωρίς ένα συγκεκριμένο έργο του προσώπου.

Φυσικά, αυτό που ενισχύεται με την πρωτοτυπία που αποδίδεται στον Bloom δεν είναι ποτέ η μοναδικότητα της τελευταίας, αλλά η ίδια η πρωτοτυπία.

Με άλλα λόγια, η λανθασμένη ουσιαστικότητα. Κάθε αναγνώριση στο Θέαμα είναι μόνο αναγνώριση του Θεάματος. Χωρίς τη θεωρία του Bloom λοιπόν, το εμπόρευμα δεν θα ήταν τίποτε περισσότερο από μια

καθαρά τυπική αρχή, στερημένη της επαφής με το γίνεσθαι.

I would prefer not to

Ταυτόχρονα, είναι βέβαιο ότι ο Bloom κουβαλάει μέσα του την καταστροφή της κοινωνίας των εμπορευμάτων. Βρίσκουμε σ' αυτήν τον χαρακτήρα της αμφισημίας που χαρακτηρίζει όλες τις πραγματικότητες μέσω των οποίων εκδηλώνεται η υπέρβαση της κοινωνίας του εμπορεύματος στο χώρο της.

Σε αυτή τη διάλυση, δεν είναι τα μεγάλα οικοδομήματα του υπερσυστήματος που δέχονται επίθεση, αλλά μάλλον τα θεμέλια που η καταστροφή ροκανίζει ανελέητα από τα βάθη του σκοταδιού της.

Το αόρατο προηγείται του ορατού και ο κόσμος αλλάζει τη βάση του ανεπαίσθητα. Έτσι ο Bloom αρκείται στο να εξαφανίσει στην πράξη και χωρίς φανφάρες, όλες τις αναπαραστάσεις και ιδίως όλη την ανθρωπολογία, πάνω στην οποία είναι χτισμένη αυτή η κοινωνία.

Δεν κηρύσσει την κατάργηση αυτού που τερματίζει, απλώς το αδειάζει από νόημα και το υποβιβάζει στην κατάσταση μιας απλής υπολειμματικής μορφής, που περιμένει την κατεδάφιση. Με αυτή την έννοια, μπορεί να ειπωθεί ότι η μεταφυσική αναταραχή (της οποίας είναι συνώνυμο) βρίσκεται ήδη πίσω μας, αλλά και ότι το μεγαλύτερο μέρος των συνεπειών της δεν έχει έρθει ακόμη.

Με τον Bloom, για παράδειγμα, η ατομική ιδιοκτησία έχει χάσει κάθε περιεχόμενο, αφού δεν έχει την οικειότητα με τον εαυτό του από την οποία αντλεί την ουσία της.

Φυσικά, εξακολουθεί να υπάρχει, αλλά μόνο εμπειρικά, ως μια νεκρή αφαίρεση που αιωρείται πάνω από μια πραγματικότητα, η οποία ολοένα και πιο ορατά απομακρύνεται. Αυτό συμβαίνει σε όλους τους τομείς.

Στο δίκαιο, για παράδειγμα, το οποίο ο Bloom δεν αμφισβητεί, αλλά μάλλον καταθέτει. Και στην πραγματικότητα, δεν βλέπει κανείς πώς ο νόμος θα μπορούσε να συλλάβει ένα ον του οποίου οι πράξεις δεν σχετίζονται με καμία προσωπικότητα και του οποίου οι συμπεριφορές δεν εξαρτώνται περισσότερο από τις αστικές κατηγορίες του συμφέροντος, του κινήτρου και της πρόθεσης, παρά από το πάθος ή την

ευθύνη.

Μπροστά στον Bloom λοιπόν, ο νόμος χάνει κάθε αρμοδιότητα να απονέμει δικαιοσύνη και δύσκολα μπορεί να βασιστεί στο αστυνομικό κριτήριο της αποτελεσματικής καταστολής.

Διότι στον κόσμο του πάντα όμοιου, δύσκολα μαραζώνει κανείς στη φυλακή περισσότερο από ό,τι στο Club Méditerranée, καθώς η ζωή είναι παντού πανομοιότυπα απούσα.

Γι' αυτό είναι τόσο σημαντικό, για την κυριαρχία, οι φυλακές να γίνουν διαβόητοι τόποι παρατεταμένων βασανιστηρίων.

Όμως, από όλα αυτά τα εγκλήματα λαθροχειρίας, εκείνο για το οποίο ο κόσμος του αυταρχικού εμπορεύματος είναι αποφασισμένος να κάνει τον Bloom να πληρώσει πιο ακριβά, είναι να έχει καταστήσει την ίδια την οικονομία (και συνεπώς κάθε έννοια χρησιμότητας, πίστωσης ή πλούτου) παρελθόν.

Ο λόγος για τη σχεδιασμένη και δημόσια ανασύσταση ενός λούμπεν προλεταριάτου σε όλες τις χώρες του ύστερου καπιταλισμού δεν πρέπει να αναζητηθεί αλλού. Είναι για να αποτρέψει τον Bloom από το να εγκαταλείψει την ουσιαστική του αποστασιοποίηση, και να το κάνει αυτό με την απότομη αλλά τρομερή απειλή της πείνας.

Οφείλουμε να αναγνωρίσουμε με ειλικρίνεια ότι αυτός ο "μη πρακτικός άνθρωπος" (Musil) είναι πράγματι ένας καταστροφικά αδέξιος παραγωγός και ένας εντελώς ανεύθυνος καταναλωτής.

Παρομοίως, η κυριαρχία δεν εκτιμά το γεγονός ότι ο Bloom έχει επίσης ρημάξει την αρχή της πολιτικής αντιπροσώπευσης, εν μέρει εξ ορισμού. Δεν υπάρχει πιο νοητή ισοδυναμία εντός του καθολικού απ' ό,τι υπάρχει στις εκλογές γερουσιαστών μεταξύ αρουραίων. Κάθε αρουραίος είναι ίσος και αναφαίρετος εκπρόσωπος του είδους του (primus inter pares) αλλά και εν μέρει από υπερβολή, επειδή ο Bloom κινείται αυθόρμητα στο μη αντιπροσωπευτικό που είναι ο ίδιος.

Τι να σκεφτείς τέλος, για τις ανησυχίες που προκαλεί αυτό το αγάριστο παιδί στο Θέαμα. Αυτός πάνω στον οποίο γλιστρούν όλοι οι χαρακτήρες και όλοι οι ρόλοι με έναν ψίθυρο που λέει ότι θα προτιμούσα να μην το κάνω.

Θα μπορούσαμε λοιπόν να συνεχίσουμε επ' άπειρον την απαρίθμηση των όσων (αυτό το ουσιαστικά μεταφυσικό πλάσμα) ανακαλεί στον κόσμο του εξουσιαστικού εμπορεύματος. Αλλά αυτό είναι ένα χόμπι, που επιτρέπουμε στους εαυτούς μας να κουραστούν.

Σωτηρία μέσω του Bloom

Εξεταζόμενο στην ουσία του, εξεταζόμενο σύμφωνα με το πνεύμα, ο Bloom ανήκει στο Tiqqun, καλύτερα. Είναι η ζωντανή παρουσία του, αν και ακόμα κρυμμένη, ανάμεσα στους ανθρώπους.

Ως φιγούρα, πολώνει τέτοιες δυνατότητες ώστε αυτά για τα οποία αυτή η κοινωνία υπερηφανεύεται ως τις μεγαλύτερες επιτυχίες της, να γίνονται δευτερεύοντα, και μάλιστα όλο και πιο ειλικρινά γελοία. Ανεξάρτητα από το αν αυτή η ουσία γίνεται αποτελεσματική ή όχι, αν αναδύεται από την καταστροφική της αναστολή ή αν επιμένει σε αυτή την απόσυρση, αυτή είναι τελικά, ο μοναδικός ορίζοντας κάτω από τον οποίο η εποχή μας δεν παύει ποτέ να ανατρέπεται.

Με άλλα λόγια, το Tiqqun είναι πάντα εκεί και ο μυστικός σκοπός της μεγάλης επιχείρησης των συγχρόνων μας, είναι να αναβάλλει την εκδήλωσή του επ' αόριστον.

Το Tiqqun αναπαριστάται επομένως λανθασμένα σύμφωνα με τη συμβατική εικόνα ενός κοινωνικού σεισμού που λούζεται στο θόρυβο της Μεγάλης Νύχτας.

Γιατί το Tiqqun είναι η απλή και φωτεινή εκδήλωση αυτού που είναι, η οποία περιλαμβάνει επίσης την ακύρωση αυτού που δεν είναι.

Πρέπει να θεωρηθεί ως το είδος της αφύπνισης που ανατρέπει τα πάντα και αφήνει τα πάντα άθικτα. Αφού "για τους αφυπνισμένους υπάρχει ένας ενιαίος, κοινός κόσμος, ενώ μεταξύ εκείνων που κοιμούνται, ο καθένας στρέφεται στο δικό του" (Ηράκλειτος).

Το Tiqqun είναι το τέλος του Μεγάλου Ύπνου, δηλαδή, με την πιο υπερβολική έννοια του όρου, μια μεταμόρφωση της ολότητας.

Ανάμεσα σε αυτό και τον Bloom υπάρχει ολόκληρος ο κόσμος του αυταρχικού εμπορεύματος. Αλλά αυτή η απόσταση δεν είναι μεγαλύτερη από την πράξη της συνείδησης με την οποία ο Bloom

πρέπει να οικειοποιηθεί εκ νέου αυτό που είναι.

Δεν υπάρχει τίποτα παράδοξο στην παρατήρηση ότι ο άνθρωπος στον οποίο έχει χαθεί κάθε κοινότητα είναι επίσης εκείνος που θεμελιώνει τη δυνατότητα της αληθινής κοινότητας, και ως εκ τούτου, της κοινότητας εν γένει.

Αυτό είναι που είδε καθαρά ο Μαρξ, και αυτό είναι που επίσης παρεξήγησε κατάφωρα, όταν έγραψε στη Γερμανική Ιδεολογία. "Απέναντι από τις παραγωγικές δυνάμεις βρίσκεται η πλειοψηφία των ατόμων από τα οποία έχουν αποσπαστεί αυτές οι δυνάμεις και τα οποία, αποστερημένα έτσι από όλη την πραγματική ουσία της ζωής τους, έχουν γίνει αφηρημένα όντα, αλλά τα οποία, ακριβώς γι' αυτό το λόγο, είναι σε θέση να σχετίζονται μεταξύ τους ως άτομα.

Γιατί ακριβώς στο βαθμό που δεν είναι άτομο, ο Bloom είναι σε θέση να δημιουργήσει σχέσεις με τους συνανθρώπους του. Ενώ το άτομο κουβαλάει μαζί του με έναν αταβιστικό τρόπο τη μοιραία ψευδαίσθηση μιας κλειστής εμμένειας του ανθρώπου στον εαυτό του, η θεωρία του Bloom επιτρέπει μια ματιά στην αρχή της μη πληρότητας που βρίσκεται στα θεμέλια κάθε ανθρώπινης ύπαρξης.

Την ίδια στιγμή που για τον Bloom (αυτό το Εγώ που είναι ένα Εμείς, αυτό το Εμείς που είναι ένα Εγώ) η αυτοσυνείδηση έχει άμεση συνείδηση του εαυτού της ως άλλου και συνείδηση του άλλου ως εαυτού της, βιώνει τον εαυτό της ως τίποτα.

Δηλαδή, το καθαρό ον-για-τον-θάνατο, μπροστά από το οποίο τοποθετούνται οι προσδιορισμοί του, οι ιδιότητές του, η εμφάνισή του, δηλαδή η ύπαρξή του, την οποία ανακαλύπτει ως ταυτόσημη με το ον-στο-κοινό, με το ον-εκτεθειμένο, με το ον-εκτός-εαυτού.

Συνεπώς, ο Bloom είναι μόνο φαινομενικά μόνος του.

Διότι δεν είναι μόνος του στο να είναι μόνος.

Όλοι οι άνθρωποι έχουν αυτή τη μοναξιά από κοινού. Ζει ως ξένος στη χώρα του, στο περιθώριο των πάντων και χωρίς δημοσιότητα, αλλά όλοι οι Blooms ζουν μαζί στην πατρίδα της Εξορίας.

Όλοι οι Blooms ανήκουν αδιακρίτως στον ίδιο κόσμο, ο οποίος είναι η λήθη του κόσμου. Έτσι, το Κοινό αλλοτριώνεται, αλλά αλλοτριώνεται μόνο φαινομενικά, διότι εξακολουθεί να αλλοτριώνεται ως Κοινό.

Η αλλοτρίωση του Κοινού προσδιορίζει μόνο το γεγονός ότι αυτό που είναι κοινό γι' αυτούς εμφανίζεται στους ανθρώπους ως κάτι ιδιαίτερο, καθαρό, ιδιωτικό. Και αυτό το Κοινό που προέρχεται από την αλλοτρίωση του Κοινού, και που αυτό το Κοινό διαμορφώνει, δεν είναι τίποτε άλλο από το αληθινό και μοναδικό Κοινό μεταξύ των ανθρώπων. Το πεπερασμένο, η μοναξιά και το Είναι στον κόσμο.

Δηλαδή εν τέλει η ίδια η μεταφυσική, της οποίας αυτές είναι σύμφωνα με τον Heidegger, "οι τρεις θεμελιώδεις έννοιες". Εκεί, το πιο οικείο συγχωνεύεται με το πιο γενικό, και το πιο ιδιωτικό είναι το καλύτερο κοινό. Εκεί, είναι το ίδιο το ανείπωτο που συνδέει τους ανθρώπους μεταξύ τους, και το ανείπωτο που τους κάνει να επικοινωνούν.

Όλη η κοινότητα συνίστατο μέχρι τώρα στο να ενταφιάζει κάτω από την εμμένεια της συμμετοχής ή κάτω από τον περιορισμό μιας άνισα ικανοποιημένης ουσίας (μιας τάξης, ενός κόμματος ή ενός περιβάλλοντος), το οντολογικό γεγονός της ύπαρξης για τους άλλους καθώς και της ύπαρξης για τον θάνατο. Η νοσταλγία της κοινότητας είναι επομένως μόνο η νοσταλγία του ψεύδους της.

Και είναι κατανοητό ότι είναι τόσο ζωντανή σε τόσους πολλούς από τους σύγχρονους μας, οι οποίοι βάζουν τόση φροντίδα, ειλικρίνεια και καλή θέληση για να βουτήξουν σε αυτόν τον κόσμο, όταν αυτός ο κόσμος είναι στεγνός.

Ολόκληρο το σύμπαν των εξουσιαστικών εμπορευμάτων έχει χτιστεί τούβλο τούβλο, από τέτοιους ανθρώπους και για να αναπαράγονται τέτοιοι άνθρωποι. Όμως δεν υπάρχει ψυχαγωγία ικανή να ξεγελάσει την πλήξη και την αγωνία των συγχρόνων μας, εκτός ίσως από την καταστροφή του κόσμου της ψυχαγωγίας. Και η ίδια η κυριαρχία δεν έχει ιδιαίτερες επιφυλάξεις, όπως έχει αποδείξει πολλές φορές στο παρελθόν, όσον αφορά αυτό το σενάριο.

Προς υπεράσπισή του, πρέπει να παραδεχτούμε ότι ο Bloom, είχε το ελάττωμα να καθιστά κάθε ισοδυναμία άκυρη και να εξαφανίζει έτσι την ίδια τη δυνατότητα της μεταφυσικής της αγοράς. Δεν είναι βέβαιο,

ωστόσο, ότι η απολυταρχία του φαίνεται, η οποία κάνει τους ανθρώπους ξένους στην παραδοξότητά τους και τους απαγορεύει να αναγνωρίσουν τον εαυτό τους στη μορφή του Bloom, θα καταφέρνει πάντοτε να εμποδίζει την ολοκλήρωση του Tigrun, δηλαδή την επανοικειοποίηση του Κοινού.

Έχεις δει τον εαυτό σου όταν έπινες;

("Λέγεται ότι είναι νεκρός για τον κόσμο, επειδή δεν έχει καμία γεύση για τίποτα γήινο". Eckhart)

Όπως εύκολα μπορεί κανείς να μαντέψει, αυτό είναι ένα καταστροφικό ενδεχόμενο για την κυριαρχία της αγοράς που πρέπει να αποτραπεί με κάθε μέσο. Αυτή η δυνατότητα εκφράζεται με παιδικούς όρους. Ότι ο Bloom θέλει αυτό που είναι και γίνεται.

Φυσικά, αυτό είναι ανησυχητικό όταν γνωρίζει κανείς ότι για να εκπληρώσει την ουσία του (ως "ένας καταραμένος άνθρωπος που δεν έχει καμία δουλειά, κανένα συναίσθημα, κανένα δεσμό, καμία ιδιοκτησία, ούτε καν ένα δικό του όνομα" Netchaev), θα αρκούσε να το συνειδητοποιήσει και να το επικοινωνήσει.

Το γεγονός ότι οι Blooms θα πρέπει να ανακτήσουν την Bloom ουσία τους, η οποία είναι η απόλυτη ύπαρξή τους, ότι θα πρέπει να αναγνωρίσουν τον αρνητικό χαρακτήρα της ύπαρξής τους και τον θετικό χαρακτήρα της ανυπαρξίας τους, ότι θα πρέπει κατά συνέπεια να ξεπεράσουν την ανυπαρξία του κόσμου τους, είναι η συντριπτική απειλή για κάθε στιγμή της ζωής της κυριαρχίας.

Είναι εύκολο λοιπόν να αντιληφθούμε την αποφασιστική στρατηγική σημασία της αλλοτρίωσης της δημοσιότητας και του ελέγχου της ύπαρξης, όταν πρόκειται να παρεμποδιστεί η πρόσβαση των ανθρώπων στην υπερ-ατομική τους αλήθεια, στην πραγματικότητα και στον κόσμο.

Τα κεφάλαια της βαριάς εργασίας που απαιτεί η διαιώνιση του διαχωρισμού μεταξύ των ανθρώπων και η διαμεσολάβηση όλων των σχέσεων τους από την κεντρική ισοδυναμία του εμπορεύματος και του Θεάματος, είναι η διατήρηση στην καθημερινή ζωή της χρήσης

αναπαραστάσεων και κατηγοριών που έχουν προ πολλού καταστεί ανενεργές, επιβάλλοντας περιοδικά εφημερες,

αλλά καταπονημένες εκδοχές των πιο ξεδοντιασμένων γεφυρών της αστικής ηθικής, η διατήρηση των θλιβερών ψευδαισθήσεων της "νεωτερικότητας" πέρα από τις επανειλημμένες αποδείξεις του ψεύδους και της απαξίωσής τους. Αλλά δεν είναι μόνο αυτά. Κάθε άλλο.

Επιπλέον, είναι απαραίτητο να οργανωθεί μια Δημοσιότητα τέτοια ώστε ο Bloom να αισθάνεται μια συνεχή ντροπή για τη μεταφυσική του γύμνια, τέτοια ώστε να επικρατεί ο τρόμος ότι δεν φαίνεται καλά. Κάθε τρόμος είναι καλός, σε γενικές γραμμές (και ο φόβος του κενού). Είναι από την πρώτη στιγμή που οι άνθρωποι εμφανίζονται στον εαυτό τους και μεταξύ τους ως κάτι αδιαφανές και τρομακτικό.

Έτσι, στον καθρέφτη του Θεάματος, (που είναι ο καθρέφτης του κακού στο άπειρο) η Φτώχεια του Bloom έχει τη φήμη μιας σπάνιας ντροπής από την οποία καλό θα ήταν να απομακρυνθεί και της οποίας η έξοδος του υποδεικνύεται ευγενικά.

Εκεί, το τίποτα ικανοποιείται με το τίποτα, όχι ως τίποτα, αλλά ως εξημερωμένο τίποτα. Και αυτό στολίζοντάς το με χίλια μικροσκοπικά και σφετερισμένα μεγαλεία.

Ο Bloom πιστώνεται με ιδέες, επιθυμίες και υποκειμενικότητα τόσο τέλεια ακατάλληλες, που έχει φτάσει να μοιάζει με έναν μουγκό άνθρωπο στο στόμα του οποίου η κυριαρχία τοποθετεί τις λέξεις που θέλει να ακούσει. Με λίγα λόγια, του δίνεται ένα "πρόσωπο", όπως θα έλεγε ο Gombrowicz.

Στο Θέαμα, είναι ο Bloom ο ίδιος που χρησιμοποιείται εναντίον του Bloom, όπου είναι γνωστό ως "ο άλλοι", "η κοινωνία", "οι άνθρωποι" ή ακόμη και "ο άλλος μέσα μου". Όλα αυτά συγκλίνουν σε μια όλο και πιο υπερβολική κοινωνική πρόσκληση να "είσαι ο εαυτός σου". Δηλαδή σε μια αυστηρή ανάθεση κατοικίας. Σε μια από τις ταυτότητες που αναγνωρίζονται από την αυτόνομη διαφήμιση.

Και αφού η κυριαρχία δεν έχει καμία βάση για να ασκήσει τη δύναμή της σε όντα χωρίς ταυτότητα -δεν υπάρχει υποκειμενικότητα όπου δεν υπάρχει εξουσία, δεν υπάρχει εξουσία όπου δεν υπάρχει υποκειμενικότητα-, ο Bloom παροτρύνεται τώρα τακτικά να είναι

"περήφανος" για αυτό ή εκείνο, περήφανος που είναι γκέι ή techno, beur¹¹, μαύρη ή caillera.

Ό,τι κι αν συμβεί, το Bloom πρέπει να είναι κάτι, και μάλιστα οτιδήποτε και όχι τίποτα..

Mane, Thecel, Phares¹²

Ο Adorno στο Prisms εικάζει ότι "οι άνθρωποι που θα υπήρχαν μόνο για τους άλλους, όντας το απόλυτο ζώον politikon¹³, θα είχαν σίγουρα χάσει την ταυτότητά τους, αλλά ταυτόχρονα θα ξέφευγαν από τη μέγγενη της αυτοσυντήρησης, η οποία εξασφαλίζει τη συνοχή του "καλύτερου όλων των κόσμων" καθώς και του παλιού κόσμου.

---

11 (Υποτιμητικός) όρος που χρησιμοποιείται για να περιγράψει άτομα που έχουν γεννηθεί στην Ευρώπη και των οποίων οι γονείς ή οι παππούδες είναι μετανάστες από την Βόρεια Αφρική.

12 Mane, Thecel, Phares. (αριθμημένος, ζυγισμένος, διαιρεμένος) ερμηνεία: Ο Θεός έχει αριθμήσει τη βασιλεία σου και την έχει φέρει στο τέλος της. Εσύ ζυγίστηκες στη ζυγαριά και βρέθηκες ελλιπής.

Η βασιλεία σου διαιρέθηκε και δόθηκε στους Μήδες και στους Πέρσες.

13 "φύσει μὲν ἔστιν ἄνθρωπος ζῶιον πολιτικόν" Αριστοτέλης. (ο άνθρωπος είναι από τη φύση του πολιτικό ον)

la mauvaise substantialité

Η πλήρης ανταλλαγή θα κατέστρεφε την ουσία της κυριαρχίας και θα υπόσχονταν ελευθερία. Εν τω μεταξύ, το Θεαθήναι είχε άφθονο χρόνο για να δοκιμάσει την ακρίβεια αυτών των εικασιών, αλλά και να απασχολήσει νικηφόρα τον εαυτό του για να εκτρέψει αυτή την αταίριαστη υπόσχεση ελευθερίας.

Φυσικά, αυτό δεν έγινε χωρίς σκληρότητα, και ο κόσμος του εμπορεύματος έπρεπε να γίνει πιο βάνανσος και πιο αδίστακτος. Από τις "κρίσεις" στις "ανακάμψεις", η ζωή στο Θεαθήναι γίνεται όλο και πιο αποπνικτική και η ατμόσφαιρα όλο και πιο καταπιεστική. Ως πρώτη αντίδραση σε αυτό, η προτίμηση στην ανωνυμία και μια ορισμένη δυσπιστία για την ορατότητα εξαπλώθηκαν μεταξύ των Blooms, μαζί με ένα μίσος για τα πράγματα.

Εν ολίγοις, μια μεταφυσική εχθρότητα απέναντι στις μορφές που τους επιβάλλονται, μια εχθρότητα που απειλεί πλέον να ξεσπάσει ανά πάσα στιγμή και υπό οποιοσδήποτε συνθήκες.

Στην αφετηρία αυτής της αστάθειας βρίσκεται μια αταξία. Μια αταξία που προέρχεται από την αχρησιμοποίητη δύναμη.

Από μια αρνητικότητα που δεν μπορεί να παραμείνει αιώνια άνεργη, (με την απειλή της φυσικής καταστροφής όποιου τη ζει" Bataille, Le coupable)

Τις περισσότερες φορές, αυτή η αρνητικότητα παραμένει βουβή, αν και η συγκράτησή της εκδηλώνεται τακτικά σε μια υστερική τυποποίηση όλων των ανθρωπίνων σχέσεων. Αλλά έχουμε ήδη φτάσει στην κρίσιμη καμπή όπου το καταπιεσμένο επιστρέφει (έξω από κάθε αναλογία) με τη μορφή μιας όλο και πιο συμπαγούς μάζας εγκλημάτων, παράξενων πράξεων βίας και υποβάθμισης "χωρίς προφανές κίνητρο".

Πρέπει να διευκρινίσουμε ότι το Θέαμα αποκαλεί "βία" κάθε τι που του αντιτίθεται.

Και ότι αυτή η κατηγορία δεν έχει καμία εγκυρότητα παρά μόνο εντός του τρόπου της εμπορικής αποκάλυψης, ο οποίος είναι ο ίδιος χωρίς εγκυρότητα, και ο οποίος υποστασιοποιεί πάντα τα μέσα σε σχέση με τον σκοπό. Στην προκειμένη περίπτωση την ίδια την πράξη εις βάρος του ενυπάρχοντος νοήματός της.

Επίσης, είναι αποφασισμένοι να μην αφήσουν να περάσουν τέτοιες παραβιάσεις στον κοινωνικό έλεγχο της συμπεριφοράς, αλλά ανίκανοι να τις αποτρέψουν.

Η Κυριαρχία κάνει τις συνηθισμένες φλυαρίες της για τη βιντεοεπιτήρηση και τη "μηδενική ανοχή". Λες και ο επόπτης δεν πρέπει να εποπτεύεται ο ίδιος!

Αλλά η αυτοπεποίθησή της δεν είναι καθόλου ψευδαίσθηση. Έτσι, όταν ένας σοσιαλιστής διευθυντής ψηλά στη γραφειοκρατία κάποιου ιαπωνικού συνδικάτου δασκάλων κοιτάζει τα παιδιά του Bloom, ανησυχεί. "Το φαινόμενο είναι ακόμη πιο ανησυχητικό επειδή οι δράστες αυτής της βίας είναι συχνά "παιδιά χωρίς ιστορία".

Στο παρελθόν εντοπίζαμε ένα παιδί με προβλήματα. Σήμερα, τα περισσότερα από αυτά δεν επαναστατούν, αλλά τείνουν να φεύγουν από το σχολείο. Και αν τους επιπλήξουν, η αντίδραση είναι δυσανάλογη: εκρήγνυνται" (Le Monde, Πέμπτη, 16 Απριλίου 1998).

Εδώ βλέπουμε μια διαβολική διαλεκτική να λειτουργεί, η οποία σημαίνει ότι παρόμοιες "εκρήξεις" θα γίνονται πιο συχνές, πιο τυχαίες και πιο άγριες όσο αυξάνεται ο μαζικός και συστηματικός χαρακτήρας του ελέγχου που είναι απαραίτητος για την αποτροπή τους. Όπως βλέπουμε, λοιπόν, η φιγούρα του Bloom προκαλεί ήδη πολλά προβλήματα στην κυριαρχία.

Η τελευταία (η οποία πριν από αιώνες θεώρησε σκόπιμο να επιβάλει την οικονομία ως ηθική με το σκεπτικό ότι το εμπόριο έκανε τους ανθρώπους ευγενικούς, προβλέψιμους και ακίνδυνους) βλέπει το πρόγραμμά της να αντιστρέφεται στο αντίθετό του.

Στη δοκιμή, φαίνεται ότι ο "homo economicus"¹⁴ (στην τελειότητά του) είναι επίσης αυτός που καταστρέφει την οικονομία. Είναι εκείνος που, έχοντας στερήσει από αυτήν κάθε ουσιαστικότητα, την έχει καταστήσει εντελώς απρόβλεπτη. Εδώ, λοιπόν, η κυριαρχία καλείται να ελέγξει ένα ον (του οποίου οι συμπεριφορές δεν υπόκεινται πλέον σε καμία πρόβλεψη, επειδή αγνοούν κάθε οριστικότητα) που στην ουσία του δεν μπορεί πλέον να ελεγχθεί... Μια σκληρή μοίρα!

---

14 Ο όρος homo economicus, ή ο οικονομικός άνθρωπος, είναι η απεικόνιση των ανθρώπων ως παραγόντων που είναι σταθερά ορθολογικοί και στενά ενδιαφερόμενοι, και που επιδιώκουν τους υποκειμενικά καθορισμένους σκοπούς τους με τον βέλτιστο τρόπο.

Με ποιο τρόπο κάθε Bloom, ως Bloom, είναι μέλος του Φανταστικού Κόμματος

Μπροστά σε αυτόν τον άγνωστο εχθρό (με την έννοια ότι μπορούμε να μιλήσουμε για έναν Άγνωστο Στρατιώτη, δηλαδή έναν στρατιώτη γνωστό σε όλους ως άγνωστο) που δεν έχει όνομα, πρόσωπο, δικό του έπος, που δεν μοιάζει με τίποτα, αλλά στέκεται παντού καμουφλαρισμένος στην τάξη των δυνατοτήτων, το άγχος της κυριαρχίας μετατρέπεται όλο και πιο ξεκάθαρα σε παράνοια.

Είναι, εξάλλου, ένα μάλλον κωμικό θέαμα για το αποστασιοποιημένο μάτι, το γεγονός ότι έχει πλέον αρχίσει να εξασκεί τον αποδεκατισμό στις δικές της τάξεις τυχαία. Αν και δεν το συμεριζόμαστε, δεν δυσκολευόμαστε να φανταστούμε τη δυσαρέσκειά της.

Υπάρχει κάτι αντικειμενικά τρομακτικό σε αυτόν τον θλιβερό σαραντάρη που θα παρέμενε μέχρι τη στιγμή του μακελειού ο πιο φυσιολογικός, ο πιο επίπεδος, ο πιο ασήμαντος μέσος άνθρωπος.

Ποτέ δεν έχει ακουστεί να δηλώνει το μίσος του για την οικογένεια, τη δουλειά ή το μικροαστικό του προάστιο, παρά μόνο νωρίς το πρωί, όταν σηκώνεται, πλένεται, παίρνει πρωινό ενώ η γυναίκα του, η κόρη του και ο γιος του κοιμούνται ακόμα.

Γεμίζει τότε την καραμπίνα του και τους τινάζει διακριτικά τα μυαλά στον αέρα. Μπροστά στους δικαστές του, όπως και μπροστά στα βασανιστήρια, ο Bloom θα παραμείνει σιωπηλός σχετικά με τα κίνητρα του εγκλήματός του, αφενός επειδή η κυριαρχία είναι χωρίς λόγο κι αφετέρου γιατί διαισθάνεται ότι είναι βασικά η χειρότερη φρικαλεότητα που θα μπορούσε να κάνει σε αυτή την κοινωνία για να την αφήσει ανεξήγητη.

Με αυτόν τον τρόπο έχει καταφέρει να ενσταλάξει σε όλα τα μυαλά τη δηλητηριώδη βεβαιότητα ότι σε κάθε άνθρωπο που κοιμάται υπάρχει ένας εχθρός του πολιτισμού.

Προφανώς, δεν έχει άλλο σκοπό από το να καταστρέψει αυτόν τον κόσμο.

Αυτό είναι μάλιστα το πεπρωμένο του, αλλά ποτέ δεν θα το πει.

Γιατί η στρατηγική του είναι να παράγει καταστροφή και γύρω του σιωπή.

"Γιατί αυτό που αντικειμενοποιούν το έγκλημα και η τρέλα είναι η απουσία μιας υπερβατικής πατρίδας" (Lukács)

Καθώς οι έρημες μορφές (στις οποίες ισχυρίζονται ότι μας περιορίζουν) σφίγγουν την τυραννία τους, πολύ περίεργες εκδηλώσεις τραβούν την προσοχή. Το αμόκ εγκλιματίζεται στην καρδιά των πιο προηγμένων κοινωνιών, σε απροσδόκητες μορφές, φορτισμένο με ένα νέο νόημα.

Στα εδάφη που διαχειρίζεται η Αυτόνομη Δημοσιότητα, τέτοια φαινόμενα αποσύνθεσης είναι από εκείνα τα σπάνια πράγματα που αποκαλύπτουν την πραγματική κατάσταση του κόσμου. Το καθαρό σκάνδαλο των πραγμάτων. Την ίδια στιγμή που αποκαλύπτουν τις γραμμές της δύναμης στη βασιλεία του αδρανούς, δίνουν το μέτρο του δυνατού που κατοικούμε.

Και αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο μας είναι τόσο οικείες, λόγω της απόστασής τους. Υπάρχει σ' αυτές μια αναγκαιότητα που είναι το καθήκον, μια επιταγή που είναι η επιταγή του Πνεύματος.

Τα ίχνη αίματος που αφήνουν πίσω τους σηματοδοτούν τα τελευταία βήματα ενός ανθρώπου που έκανε το λάθος να θελήσει να δραπετεύσει μόνος του από τον Γκρίζο Τρόμο όπου κρατήθηκε με τόσο μεγάλο κόστος. Η ικανότητά μας να το συλλάβουμε αυτό μετράει τι έχει απομείνει από τη ζωή μέσα μας.

Είναι νεκροί, όσοι δεν καταλαβαίνουν από μόνοι τους πως ο φόβος και η υποταγή φτάνουν στο Bloom στην απόλυτη μορφή του απόλυτου φόβου και της απόλυτης υποταγής, επειδή χωρίς αντικείμενο, η απελευθέρωση από αυτόν τον φόβο και την υποταγή διακηρύσσει την απελευθέρωση, επίσης απόλυτη, από κάθε φόβο και υποταγή.

Αυτός που φοβόταν όλα τα πράγματα αδιακρίτως δεν μπορεί πλέον να φοβάται τίποτα μετά από αυτό το σημείο.

Υπάρχει, πέρα από τους πιο ακραίους βάλτους της αποξένωσης, μια καθαρή και ειρηνική ζώνη όπου ο άνθρωπος έχει γίνει ανίκανος να νιώσει οποιοδήποτε ενδιαφέρον για τη ζωή του, ή έστω μια υποψία προσκόλλησης σε αυτήν. Κάθε παρούσα ή μελλοντική ελευθερία που θα μπορούσε με οποιονδήποτε τρόπο να κρατηθεί ελεύθερη από αυτή την αποδέσμευση, αυτή την αταραξία, δεν θα μπορούσε παρά να θέσει τις αρχές μιας πιο σύγχρονης δουλοπαροικίας.

Οι δαιμονισμένοι του Weltgeist¹⁵

Κάτω από τη συντριβή των πάντων, υπάρχουν λίγες έξοδοι.

Τεντώνουμε το χέρι μας, αλλά δεν συναντάει τίποτα.

Ο κόσμος έχει απομακρυνθεί από την κατανόησή μας. Έχει τεθεί εκτός της εμβέλειάς μας. Λίγοι από τους Blooms είναι σε θέση να αντέξουν το μέγεθος αυτής της πίεσης. Η πανταχού παρούσα κατάληψη των κατοχικών στρατευμάτων και η αυστηρότητα της κατάστασης έκτακτης ανάγκης καταδικάζουν βραχυπρόθεσμα την πλειοψηφία των

---

15 Το Weltgeist είναι ένα γερμανικό ουσιαστικό με βαθμό σπουδαιότητας στη γερμανική φιλοσοφία. Το σημασιολογικό του πεδίο αντιστοιχεί στο αγγλικό φάντασμα, πνεύμα, μυαλό, διάνοια. Μερικοί αγγλικοί μεταφραστές καταφεύγουν στη χρήση του "πνεύματος / μυαλού" ή του "πνεύματος" για να βοηθήσουν στη μεταφορά της έννοιας του όρου.

σχεδίων ελευθερίας.

Έτσι, παντού όπου η τάξη φαίνεται σταθερά εδραιωμένη, η αρνητικότητα προτιμά να στρέφεται εναντίον του εαυτού της, με ασθένειες, βάσανα ή αναγκαστική δουλειά.

Υπάρχουν, ωστόσο, ανεκτίμητες περιπτώσεις όπου μεμονωμένα όντα αναλαμβάνουν την πρωτοβουλία, χωρίς ελπίδα ή στρατηγική, να παραβιάσουν τη ρυθμισμένη πορεία της καταστροφής.

Ο Bloom μέσα τους, απελευθερώνεται βίαια από την υπομονή στην οποία θα θέλαμε να το κάνουμε να μαραζώσει για πάντα.

Και επειδή το μόνο ένστικτο που εκπαιδεύεται από μια τέτοια κραυγαλέα παρουσία του τίποτα είναι αυτό της Καταστροφής, η γέυση του Όλου Άλλου παίρνει την όψη του εγκλήματος και βιώνεται στην παθιασμένη αδιαφορία με την οποία ο συγγραφέας του καταφέρνει να διατηρήσει τον εαυτό του απέναντί του.

Αυτό εκδηλώνεται με τον πιο θεαματικό τρόπο στον αυξανόμενο αριθμό των Blooms που (μικροί και μεγάλοι) επιθυμούν, ελλείψει κάτι καλύτερου, τη μαγεία της πιο απλής υπερρεαλιστικής πράξης.

Θυμηθείτε: "η απλούστερη σουρεαλιστική πράξη συνίσταται στο να κατεβαίνεις στο δρόμο με όπλα στα χέρια και να πυροβολείς τυχαία, όσο μπορείς, στο πλήθος. Όποιος δεν είχε, έστω και μια φορά, την επιθυμία να βάλει με αυτόν τον τρόπο ένα τέλος στο μικρό σύστημα εξευτελισμού και κρετινισμού που ισχύει, έχει μια θέση σε αυτό το πλήθος, με το πιστόλι στον κρόταφο" (Breton).

Ας θυμηθούμε επίσης ότι αυτή η τάση παρέμεινε μεταξύ των Σουρεαλιστών (όπως και πολλά άλλα πράγματα) μια θεωρία χωρίς πρακτική, όπως ακριβώς η σύγχρονη πρακτική τους παραμένει τις περισσότερες φορές χωρίς θεωρία. Αυτές οι μεμονωμένες εκρήξεις, οι οποίες προορίζονται να πολλαπλασιαστούν, αποτελούν (για όσους δεν έχουν χάσει εντελώς την αληθινή τους ακοή) πολλές εκκλήσεις για λιποταξία και αδελφοσύνη.

Η ελευθερία που επιβεβαιώνουν δεν είναι η ελευθερία ενός συγκεκριμένου ανθρώπου, που διατάσσει τον εαυτό του για έναν καθορισμένο σκοπό, αλλά η ελευθερία όλων. Η ελευθερία του είδους.

"Ένας άνθρωπος είναι αρκετός για να πιστοποιήσει ότι η ελευθερία δεν έχει ακόμη εξαφανιστεί" (JÜNGER, Πέρασμα της γραμμής).

Το θέαμα δεν μπορεί να μεταβολίσει χαρακτηριστικά που φέρουν τόσα πολλά δηλητήρια. Μπορεί να τα επαναφέρει, αλλά ποτέ δεν μπορεί να τα απογυμνώσει εντελώς από τον πυρήνα του ανεξήγητου, του ανείπωτου και του τρόμου τους.

Αυτά είναι οι ωραίες χειρονομίες αυτής της εποχής.

Μια απογοητευμένη μορφή προπαγάνδας με πράξεις, της οποίας η ιδεολογική σιωπή αυξάνει τον ενοχλητικό και σκοτεινά μεταφυσικό χαρακτήρα.

Τα παράδοξα της κυριαρχίας

Στο Θέαμα, η εξουσία βρίσκεται παντού, δηλαδή όλες οι σχέσεις είναι τελικά σχέσεις κυριαρχίας. Και γι' αυτόν τον λόγο, επίσης, κανείς δεν είναι κυρίαρχος. Είναι ένας αντικειμενικός κόσμος στον οποίο ο καθένας πρέπει πρώτα να υποταχθεί για να υποταχθεί με τη σειρά του.

Το να ζει κανείς σύμφωνα με τη θεμελιώδη επιδίωξη του ανθρώπου για κυριαρχία είναι αδύνατο, εκτός από μια στιγμή, εκτός από μια χειρονομία.

Γι' αυτό "αυτός που δεν παίζει απλώς με τη ζωή χρειάζεται τη χειρονομία, ώστε η ζωή του να γίνει πιο πραγματική από ένα παιχνίδι που μπορεί να στραφεί προς όλες τις κατευθύνσεις. (Lukács, Ψυχή και μορφές).

Στον κόσμο του εμπορεύματος, που είναι ο κόσμος της γενικευμένης αντιστρεψιμότητας, όπου όλα τα πράγματα συγχωνεύονται και μετασηματίζονται το ένα στο άλλο, όπου όλα είναι διαφορούμενα, μεταβατικά, εφήμερα και μικτά, η χειρονομία και μόνο κάνει τη διαφορά.

Κόβει με τη λάμψη της αναγκαίας βιαιότητάς του το "μετά" που είναι άλυτο στο "πριν" του, το οποίο πρέπει απρόθυμα να αναγνωρίσουμε ως οριστικό. Ανοίγει μια πληγή στο χάος του κόσμου και στερεώνει το θραύσμα της μονοσήμαντης ζωής του στον πυθμένα της.

Μάταια θα έψαχνε κανείς για οποιοδήποτε άλλο κίνητρο από το να "καθιερώσει τόσο μονοσήμαντα και τόσο βαθιά τα πράγματα που κρίνονται ως διαφορετικά στη διαφορετικότητά τους, ώστε αυτό που τα χώρισε να μην μπορεί ποτέ ξανά, με καμία δυνατότητα, να διαγραφεί". (Lukács, Ψυχή και μορφές).

Τώρα, ο μηδενισμός δεν έχει καταφέρει τίποτε άλλο από τη διάλυση κάθε ετερότητας σε μια απεριόριστη κυκλοφοριακή εμμένεια.

Εκεί, δεν υπάρχει τίποτα που να φανερώνει την υπερβατικότητα, τίποτα που να διαψεύδει την παραφροσύνη αυτού του εγχειρήματος, παρά μόνο ο ΘΑΝΑΤΟΣ.

Όχι ο θάνατος ως θάνατος ενός μεμονωμένου προσώπου, αλλά ως τέτοιος, στο βαθμό που η ζωή παύει να είναι αυτονόητη στην επαφή της. Αποτυγχάνοντας να το νικήσει, το Θέαμα δεν φείδεται προσπαθειών για να το κάνει αόρατο, να το συσκοτίσει και να αμφισβητήσει την ύπαρξή του.

Το έχει καταφέρει σε τέτοιο βαθμό, ώστε να αποτελεί όλο και πιο αισθητά το σκοτεινό κέντρο γύρω από το οποίο περιστρέφεται η φρενήρης κίνηση αυτού του κόσμου της ψυχαγωγίας. Το καθήκον της απόφασης που κυρώνει όλη την ανθρώπινη ζωή ήταν πάντα συνδεδεμένο με την προσέγγιση αυτής της αβύσσου. Τώρα αγνοεί όλες τις άλλες σχέσεις.

Αν υπάρχει κάτι που αντιστρατεύεται την κυριαρχία στον Bloom, είναι η παρατήρηση ότι ακόμη και όταν στερείται τα πάντα, ο άνθρωπος εξακολουθεί να έχει, μέσα στη γύμνια του, μια ακαταμάχητη μεταφυσική ικανότητα απόρριψης. Την ικανότητα να δίνει θάνατο, τόσο στους άλλους όσο και στον εαυτό του.

Στον κόσμο του αυταρχικού εμπορεύματος, δεν έχει απομείνει σχεδόν τίποτε από την ανθρώπινη κυριαρχία. Ωστόσο, ό,τι έχει απομείνει είναι αναλλοίωτο. Έτσι, την παραμονή της ημέρας του Μαρτίου του 1998, όταν έσφαξε τέσσερις μαθητές και έναν δάσκαλο του Bloom, ο μικρός Μίτσελ Τζόνσον είπε στους δύσπιστους συμμαθητές του: "αύριο θα αποφασίσω ποιος θα ζήσει και ποιος θα πεθάνει". Εδώ, είμαστε τόσο μακριά από τον ερωτισμό ενός Pierre Rivière, όσο και από τη φασιστική υστερία. Τίποτα δεν είναι πιο εντυπωσιακό, στις περιγραφές

της σφαγής ενός Kipland Kinkel ή ενός Alain Oreiller, από την κατάσταση της ψυχρής αυτοσυγκράτησης, της κάθετης απομάκρυνσης από τον κόσμο: "Δεν τρέφω πια συναισθήματα", λέει ο Alain Oreiller όταν εκτελεί τη μητέρα του. Υπάρχει κάτι αθόρυβα αυτοκτονικό στην επιβεβαίωση μιας τέτοιας μονομερούς μη συμμετοχής, αδιαφορίας και άρνησης να υποφέρει κανείς.

Συχνά, το Θέαμα το χρησιμοποιεί αυτό ως πρόσχημα για να μιλήσει για "αχρείαστες" πράξεις (ένας γενικός όρος με τον οποίο συσκοτίζει τους σκοπούς που δεν θέλει να κατανοήσει, ενώ εκμεταλλεύεται αυτή την υπερβολικά καλή ευκαιρία για να αναβιώσει μια από τις αγαπημένες ψευδείς αντινομίες της μεταφυσικής της αγοράς) όταν αυτές οι χειρονομίες στερούνται μίσους και λόγου, για όσους δεν τις χάνουν από τα μάτια τους.

Μόνο "εδώ, το ίδιο το μίσος είναι αδιαφοροποίητο, απαλλαγμένο από κάθε προσωπικότητα. Ο θάνατος εισέρχεται στο σύμπαν όπως ακριβώς εξέρχεται από αυτό και είναι χωρίς θυμό" (Χέγκελ, Σύστημα Ηθικής Ζωής).

Δεν είναι πρόθεσή μας να αποδώσουμε κάποια επαναστατική σημασία σε τέτοιες πράξεις και με δυσκολία τους προσδίδουμε έναν υποδειγματικό χαρακτήρα.

Αντίθετα, είναι θέμα κατανόησης αυτού που εκφράζουν ως μοιραίο και το αξιοποιούμε για να ανιχνεύσουμε τα βάθη του Bloom. Όποιος ακολουθήσει αυτό το μονοπάτι θα δει ότι ο Bloom δεν είναι ΤΙΠΟΤΑ.

Αλλά αυτό το ΤΙΠΟΤΑ δεν είναι παρά μόνο το τίποτα της κυριαρχίας. Το κενό της καθαρής απόφασης. "Δεν είμαι ΤΙΠΟΤΑ".

Αυτή η παρωδία της κατάφασης είναι η τελευταία λέξη της κυρίαρχης υποκειμενικότητας, απελευθερωμένης από την αυτοκρατορία που ήθελε -ή έπρεπε- να δώσει στον εαυτό της πάνω στα πράγματα. "Γιατί ξέρω ότι είμαι βασικά αυτή η υποκειμενική και ακατάσχετη ύπαρξη" (Bataille, La Souveraineté).

Η αντίφαση μεταξύ της ανικανότητας, της απομόνωσης, της απάθειας και της αναισθησίας του Bloom από τη μία πλευρά και από την άλλη, η σπαρακτική ανάγκη του για κυριαρχία, δεν μπορεί παρά να οδηγήσει σε περισσότερες από αυτές τις παράλογες, δολοφονικές, αλλά

αναγκαίες και αληθινές χειρονομίες.

Το μυστικό είναι να ξέρετε πώς να τους καλωσορίσετε με τους σωστούς όρους στο μέλλον.

Η εποχή της τέλει ενοχής

Οι άνδρες δεν έχουν την επιλογή να μην πολεμήσουν, αλλά μόνο την επιλογή της πλευράς. Η ουδετερότητα δεν είναι καθόλου ουδέτερη. Κι είναι σίγουρα η πιο αιματηρή από όλες τις πλευρές. Φυσικά, ο Bloom, αυτός που ρίχνει τις σφαίρες αλλά και αυτός που υποκύπτει σε αυτές, είναι αθώος. Δεν είναι αλήθεια, τελικά, ότι δεν ανήκει στον εαυτό του; Ότι είναι μόνο μια εξάρτηση του κεντρικού Θεάματος, όπου η ουσία του καταγράφεται δεόντως; Έχει επιλέξει να ζει σε αυτόν τον κόσμο, του οποίου η κατασκευή και η διαιώνιση είναι έργο μιας αυτόνομης κοινωνικής ολότητας και στον οποίο αισθάνεται όλο και πιο ξένος;

Πώς αλλιώς θα μπορούσε να κάνει, ένας λιλιπούτειος χαμένος μπροστά στον Λεβιάθαν του εμπορεύματος, παρά να μιλάει τη γλώσσα του θεαματικού κατακτητή, να τρώει από το χέρι της Βιοεξουσίας και να συμμετέχει με τον τρόπο του στην παραγωγή και την αναπαραγωγή της φρίκης;

Έτσι θα ήθελε ο Bloom να κατανοήσει τον εαυτό του. Ως ξένο.

Ως έξω από τον εαυτό του. Αλλά σε αυτή την υπεράσπιση, το μόνο που ομολογεί είναι ότι αποτελεί το ζωντανό κομμάτι μέσα του που παρακολουθεί την αλλοτρίωση ολόκληρης της ύπαρξής του. Δεν έχει σημασία ότι ο Bloom δεν μπορεί να θεωρηθεί υπεύθυνος για καμία από τις πράξεις του.

Είναι θεμελιωδώς υπεύθυνος για την ανευθυνότητά του, κατά της οποίας του προσφέρεται η ευκαιρία να μιλήσει κάθε στιγμή. Επειδή έχει συναινέσει, τουλάχιστον αρνητικά, να μην είναι τίποτα περισσότερο από το κατηγορημα της ίδιας του της ύπαρξης, είναι αντικειμενικά μέρος της κυριαρχίας, και η αθωότητά του είναι η ίδια τέλεια ενοχή.

Ο άνθρωπος του ολοκληρωμένου μηδενισμού.

Ο άνθρωπος του "ποιο είναι το νόημα;" Που θα στηριχθεί στο σκεπτικό "τι μπορώ να κάνω;". Κάνει λάθος να πιστεύει ότι είναι αθώος επειδή δεν έχει κάνει τίποτα και κανείς δεν έχει εκδώσει ποινή εναντίον του.

Διότι υπάρχουν ποινές ανώτερες από αυτές των ανθρώπων, και αυτές εκτελούνται ανίκητα από εκείνους που κατέχονται από το Weltgeist.

Το ότι όλοι οι άνθρωποι αυτής της εποχής συμμετέχουν εξίσου στο έγκλημα το οποίο συνιστά το ακαταδίωκτο, έπρεπε να το αναγνωρίσει ακόμη και το Θεαθήναι. Αυτό που τόσο τακτικά συμφωνεί ότι ο δολοφόνος ήταν "ένας συνηθισμένος άνθρωπος" ή "ένας φοιτητής σαν τους άλλους". Αλλά αν, μπροστά στην απειλή, η κυριαρχία μπορεί κάλλιστα να ομολογήσει την ενοχή της, τίποτα δεν θα την κάνει να παραδεχτεί την ευθύνη της, ούτε καν μια υπόσχεση επιείκειας από το Weltgericht.

Όπως μας δίδαξε η περίπτωση των χειριστών των θαλάμων αερίων στο Άουσβιτς, "ο φόβος της ευθύνης δεν είναι μόνο ισχυρότερος από τη συνείδηση, αλλά είναι, σε ορισμένες περιπτώσεις, ισχυρότερος από το φόβο του θανάτου" (Hannah Arendt, Eichmann in Jerusalem).

Αλλά αυτό δεν αλλάζει τίποτα στο θέμα, η διαπίστωση του οποίου είναι πολύ πιο ουσιαστική. Όταν ένας κόσμος δεν αντηχεί πια παρά μόνο από τη σιωπηλή κραυγή μιας τυραννίας της υποτέλειας που έχει γίνει παγκόσμια, όταν ωθώ το θράσος στο σημείο να διακηρύξω την υποταγή του Πνεύματος στη ζωοκρατική τάξη της γυμνής ζωής, τότε η πιο απλή σουρεαλιστική πράξη δεν διέπεται από τίποτα λιγότερο από το αρχαίο καθήκον της τυραννοκτονίας.

Homo sacer (ιερός άνθρωπος)¹⁶

("Κάποια μέρα, οι βόμβες θα αρχίσουν να πέφτουν, ώστε να πιστέψουμε τελικά αυτό που αρνούμαστε να παραδεχτούμε, ότι δηλαδή οι λέξεις έχουν μεταφυσική σημασία", Brice Parain, L'embarras du choix).

Οι νεκρές ψυχές δεν μπορούν να κατανοήσουν το αληθινό νόημα τέτοιων παράξενων πράξεων, των οποίων η υπερβολικά συγκεκριμένη και εν προκειμένω μεταφυσική φύση προσβάλλει κάθε περιορισμό.

Συνεπώς, δεν προέρχεται ο δικός τους διαφωτιστικός χαρακτήρας από τη σύντομη διακοπή που επιβάλλουν στον ύπνο της κακής ουσιαστικότητας, αλλά μάλλον από το γεγονός ότι παραδίδουν το τελικό νόημα της κατάστασης του Bloom.

Και αυτό το νόημα, (από το οποίο οι δολοφόνοι μας αρχίζουν να αντλούν τις συνέπειες) μπορεί να συνοψιστεί ως εξής:

ο Bloom είναι sacer, με την έννοια που το αντιλαμβάνεται ο Giorgio Agamben, δηλαδή με την έννοια ενός πλάσματος που δεν έχει θέση σε κανέναν νόμο, που δεν μπορεί να κριθεί ή να καταδικαστεί από τους ανθρώπους, αλλά που ο καθένας μπορεί να τον σκοτώσει χωρίς να διαπράξει έγκλημα. Η ασημαντότητα και η ανωνυμία, ο διαχωρισμός και η ξενιτιά, δεν είναι ποιητικές καταστάσεις που η μελαγχολική τάση ορισμένων υποκειμενικοτήτων τείνει να υπερβάλλει.

Το πεδίο της υπαρξιακής κατάστασης που χαρακτηρίζει με αυτόν τον τρόπο τον Bloom, είναι ολικό και κατ' αρχάς πολιτικό. Όσοι

16 Ο Homo sacer (ιερός άνθρωπος) είναι μια μορφή ρωμαϊκού νόμου. Είναι ένα άτομο που απαγορεύεται και μπορεί να σκοτωθεί από οποιονδήποτε, αλλά δεν μπορεί να θυσιάζεται σε μια θρησκευτική τελετή.

περιορίζονται σε αυτό εκθέτουν τον εαυτό τους σε κάθε είδους αυθαιρεσία.

Το να μην είσαι τίποτα, το να μένεις έξω από κάθε δημοσιότητα, το να μην έχεις όνομα ή το να παρουσιάζεσαι ως μια καθαρή μη πολιτική ατομικότητα χωρίς νόημα, είναι όλα συνώνυμα του να είσαι ιερός.

Αυτό συμβαίνει για όποιον παραιτείται ή εγκαταλείπει τη συγκεκριμένη υπέρβαση του ανήκειν στην κοινότητα. Όσο ανυπόφορες κι αν είναι οι λιτανείες του οίκτου (αιώνιες λύπες κ.λπ.) ο θάνατος ενός τέτοιου ατόμου δεν αποτελεί λόγο ανησυχίας. Δεν θα είναι τίποτα άλλο από γλευστικός και αδιάφορος, αφού τελικά θα αφορά μόνο αυτόν που εξαφανίζεται. Δηλαδή, λογικά, κανέναν.

Αντίστοιχα, με την εντελώς ιδιωτική του ζωή, ο θάνατός του είναι ένα μη-γεγονός που ο καθένας μπορεί να το αποσιωπήσει. Γι' αυτό και είναι απαράδεκτες οι διαμαρτυρίες εκείνων που, με λυγμούς στη φωνή τους, θρηνούν ότι τα θύματα του Kipland Kinkel "δεν άξιζαν να πεθάνουν".

Διότι ούτε αυτοί άξιζαν να ζήσουν.

Στο βαθμό που βρίσκονταν εκεί, ήταν ζωντανοί νεκροί στο έλεος οποιασδήποτε κυριαρχικής απόφασης, αυτής του κράτους ή του δολοφόνου. "Το να μην είσαι τίποτα περισσότερο από ένα δείγμα ενός ζωικού είδους που ονομάζεται Άνθρωπος, αυτό συμβαίνει σε όσους έχουν χάσει όλες τις διακριτές πολιτικές ιδιότητες και έχουν γίνει άνθρωποι και τίποτα περισσότερο..". "Η απώλεια των ανθρωπίνων δικαιωμάτων επέρχεται τη στιγμή που το άτομο γίνεται άνθρωπος γενικά. Χωρίς επάγγελμα, χωρίς ιθαγένεια, χωρίς γνώμη, χωρίς πράξεις με τις οποίες ταυτίζεται και εξειδικεύεται. Και εμφανίζεται ως διαφορετικός, χωρίς να αντιπροσωπεύει τίποτε άλλο παρά τη δική του απολύτως μοναδική ατομικότητα, η οποία - ελλείψει ενός κοινού κόσμου στον οποίο μπορεί να εκφραστεί και επί του οποίου μπορεί να παρέμβει - χάνει κάθε νόημα" (Hannah Arendt, Ιμπεριαλισμός).

Η εξορία του Bloom έχει μεταφυσικό χαρακτήρα. Δηλαδή είναι αποτελεσματική σε όλους τους τομείς.

Εκφράζει την πραγματική του κατάσταση, σε συνάρτηση με την νομική του κατάσταση η οποία είναι χωρίς αλήθεια.

Το ότι μπορεί να πυροβοληθεί σαν σκύλος από έναν άγνωστο χωρίς την παραμικρή δικαιολογία, ή αντίστοιχα ότι είναι ικανός να δολοφονήσει "αθώους" χωρίς την παραμικρή τύψη, δεν είναι μια πραγματικότητα που οποιαδήποτε δικαιοδοσία είναι σε θέση να αντιστρέψει.

Μόνο οι αδύναμοι και οι προληπτικοί μπορούν να παραπλανηθούν και να πιστέψουν ότι μια επίσημη καταδίκη ή μια δημοκρατική ετυμηγορία αρκεί για να ρίξει τέτοια γεγονότα στο κενό της ακυρότητας.

Το πολύ-πολύ, οι κυβερνώντες να είναι ελεύθεροι να πιστοποιήσουν την κατάσταση του Bloom για παράδειγμα, κηρύσσοντας μια μόλις και μετά βίας κρυμμένη κατάσταση εξαίρεσης (όπως έκαναν οι Ηνωμένες Πολιτείες το 1996, όταν υιοθέτησαν τον λεγόμενο "αντιτρομοκρατικό" νόμο που επιτρέπει στους "υπόπτους" να κρατούνται χωρίς κατηγορία ή χρονικό περιορισμό, βάσει μυστικών πληροφοριών).

Έτσι, υπάρχει ένας ορισμένος φυσικός κίνδυνος στο να είσαι μεταφυσικά μηδέν.

Αναμφίβολα, εν όψει των ακτινοβόλων ενδεχομένων που προετοιμάζει μια τέτοια ακυρότητα, υιοθετήθηκε την 1η Οκτωβρίου 1978, στο Σπίτι της UNESCO, με την Παγκόσμια Διακήρυξη για τα Δικαιώματα των Ζώων, η οποία ορίζει στο άρθρο 3:

“1 -Κανένα ζώο δεν πρέπει να υποβάλλεται σε κακομεταχείριση ή σκληρές πράξεις.

2 -Εάν η θανάτωση ενός ζώου είναι απαραίτητη, πρέπει να είναι ακαριαία, ανώδυνη και να μην προκαλεί οδύνη.

3 -Το νεκρό ζώο πρέπει να αντιμετωπίζεται με αξιοπρέπεια.”

**"Δεν πέθανες, αλλά χάθηκες /Η ψυχή μας που διαμαρτύρεται"
(Dante, Convivio)**

Το ότι η καλοσύνη του Bloom πρέπει ακόμα κατά τόπους να εκφράζεται με φόνο είναι ένα σημάδι ότι η γραμμή είναι κοντά, αλλά δεν έχει ξεπεραστεί. Γιατί στις περιοχές που διέπονται από έναν ετοιμοθάνατο μηδενισμό (όπου οι στόχοι εξακολουθούν να λείπουν,

ενώ τα μέσα ήδη αφθονούν) "η καλοσύνη είναι ένα μυστικιστικό κτήμα".

Εκεί η επιθυμία για άνευ όρων ελευθερία τείνει σε μοναδικές διατυπώσεις και προσδίδει στις λέξεις μια αξία γεμάτη παράδοξα. Έτσι, "η καλοσύνη είναι άγρια και ανελέητη, είναι τυφλή και περιπετειώδης. Στην ψυχή του καλού ανθρώπου διαγράφεται κάθε ψυχολογικό περιεχόμενο, κάθε αιτία και αποτέλεσμα.

Η ψυχή του είναι μια λευκή κάρτα στην οποία η μοίρα γράφει την παράλογη εντολή της. Και η εντολή αυτή εκτελείται τυφλά, απερίσκεπτα και αδίστακτα. Και ότι αυτή η αδυναμία θα γίνει πράξη, αυτή η τύφλωση φωτισμός, ότι αυτή η σκληρότητα θα μετατραπεί σε καλοσύνη - αυτό είναι το θαύμα, αυτή είναι η χάρη" (Lukács, *Περί φτώχειας του πνεύματος*).

Αλλά την ίδια στιγμή που μαρτυρούν μια αδυναμία, οι εκρήξεις αυτές, με την αύξησή τους, αναγγέλλουν την άνοδο της πορείας του χρόνου.

Η παγκόσμια ανησυχία, η οποία τείνει να υποτάσσει στον εαυτό της όλο και μεγαλύτερες ποσότητες όλο και μικρότερων γεγονότων, φέρνει την ανάγκη για απόφαση σε σημείο έξαρσης, σε κάθε άνθρωπο.

Ήδη εκείνοι για τους οποίους αυτή η αναγκαιότητα σημαίνει εξόντωση, μιλούν για την αποκάλυψη ενώ η πλειοψηφία αρκείται στο να ζει κάτω από όλα αυτά στις βρώμικες απολαύσεις των τελευταίων ημερών.

Μόνο όσοι γνωρίζουν το νόημα που θα δώσουν στην καταστροφή διατηρούν την ηρεμία και την ακρίβεια στις κινήσεις τους. "Από το είδος και τις αναλογίες του πανικού στον οποίο επιδίδεται ένα μυαλό, γνωρίζουμε τον βαθμό του. Πρόκειται για ένα σημάδι που δεν είναι μόνο ηθικά και μεταφυσικά έγκυρο, αλλά και διαχρονικό" (Jünger, *Το τείχος του χρόνου*).

Ο προορισμός του Bloom

Αυτή η κοινωνία πρέπει να θεωρηθεί, μέχρι και στις πιο άθλιες λεπτομέρειές της, ως μια τρομερή συσκευή που οργανώθηκε με

αποκλειστικό σκοπό να διαιωνίσει την κατάσταση του Bloom, η οποία είναι μια κατάσταση πόνου.

Στην αρχή της, η Ψυχαγωγία δεν είναι τίποτε άλλο από την πολιτική που χορηγείται γι' αυτό το σκοπό. Η αιωνιότητα της κατάστασης του Bloom αρχίζει με την απόσπαση της προσοχής του από αυτήν.

Στη συνέχεια, έρχεται σαν καταγισμός η ανάγκη να περιοριστεί κάθε εκδήλωση γενικής δυστυχίας, η οποία προϋποθέτει έναν όλο και πιο απόλυτο έλεγχο της εμφάνισης. Καθώς και εκείνον της απόκρυψης των επιπτώσεων της τελευταίας που είναι πολύ ορατές, στον οποίο ανταποκρίνεται ο υπερβολικός πληθωρισμός της Βιοεξουσίας.

Διότι στο σημείο της σύγχυσης όπου έχουν φτάσει τα πράγματα, το σώμα αντιπροσωπεύει, σε γενική κλίμακα, τον τελευταίο ερμηνευτή της ανθρώπινης απαξίωσης στην αλλοτρίωση. Μέσω των ασθενειών και των δυσλειτουργιών της, και μόνο μέσω αυτών, το αίτημα για αυτοσυνειδησία παραμένει μια άμεση πραγματικότητα για όλους.

Αυτή η κοινωνία δεν θα είχε κηρύξει έναν τέτοιο ολοκληρωτικό πόλεμο στον πόνο του Bloom, αν αυτός δεν αποτελούσε από μόνος του και σε όλες του τις πτυχές μια αφόρητη πρόκληση για την αυτοκρατορία της θετικότητας. Αν δεν συνεπαγόταν την άμεση ανάκληση κάθε επίπλαστης συμμετοχής στην ανθισμένη εμμέλεια της.

Η προθυμία να ακούσουμε τη γλώσσα του πάσχοντος σώματος σηματοδοτεί ήδη σήμερα ποιοι είναι οι ζωντανοί και ποιοι οι νεκροί.

Όλη η μεθυστική κατάρα που γεμίζει την εποχή μας περιέχεται εκεί.

Στον πρωτοφανή τρόπο με τον οποίο η συνείδηση και η ζωή συνδέονται. Βρισκόμαστε στο τέλος ενός κόσμου που υπόσχεται στον εαυτό του ένα επικείμενο τέλος. Μαζί του θα χαθούν όλοι όσοι είναι δεμένοι με αυτόν και θα χαθούν από αυτόν τον σύνδεσμο.

Επομένως, από την απελευθέρωση από κάθε δεσμό με το Θεαθήναι και τη μεταφυσική του, εξαρτάται πλέον μονοσήμαντα η βεβαιότητα της επιβίωσής του.

Ονομάζουμε αυτοσυνειδησία την άσκηση απεμπλοκής από τον εαυτό, την αποδέσμευση από κάθε ταύτιση και τον εξαγνισμό από όλα τα παρηγορητικά αγαθά που η κακή ουσιαστικότητα προσφέρει απλόχερα.

Μια πρακτική με την οποία ο Bloom γίνεται αυτό που είναι.

Σε αυτόν τον ασκητισμό, αναγνωρίζει τον εαυτό του στη γύμνια του ως πεπερασμένο ον. Πεπερασμένο ως θνητό και πεπερασμένο ως ξεχωριστό.

Ως καθαρό και απλό ον προς θάνατο.

Με αυτόν τον τρόπο, παίρνει πίσω στον εαυτό του τη μη συμμετοχή του στον κόσμο του εμπορεύματος σε ένα ανώτερο, οικείο και θεμελιώδες ανήκειν στην ανθρώπινη κοινότητα.

Με άλλα λόγια, η αυτοσυνειδησία δεν είναι μια διανοητική διαδικασία, αλλά μάλλον μια εσωτερική εμπειρία της κοινότητας. Πρέπει να σημαίνει την απόφαση να εγκαταλείψει αυτή την κοινωνία και να βρει τους ανθρώπους. Πρέπει να επιβεβαιώνει την πολιτική φύση κάθε ύπαρξης.

Αλλιώς δεν αξίζει το όνομα της αυτοσυνειδησίας.

Η θέση ότι "ένας άνθρωπος που δεν είναι παρά άνθρωπος, έχει χάσει ακριβώς εκείνες τις ιδιότητες που επιτρέπουν στους άλλους να τον αντιμετωπίζουν ως συνάνθρωπό τους" (Hannah Arendt, Ιμπεριαλισμός), δεν είναι μόνο λανθασμένη. Είναι ασυγχώρητα λανθασμένη, διότι αποκαλύπτει πλήρη έλλειψη ιστορικής λογικής.

Το να μην είσαι παρά άνθρωπος σημαίνει να μην είσαι παρά μια πολιτική εικονικότητα, μια μεταφυσική ικανότητα που επιδιώκει έναν κοινό κόσμο στον οποίο θα πραγματωθεί. Και αυτή η εικονικότητα μπορεί και πρέπει να προκύψει, δημοσιοποιώντας τον εαυτό της, εκθέτοντας τον εαυτό της ως τέτοια. Μόνο τότε η έλλειψη ιδιαιτερότητας του Bloom γίνεται καθολικότητα.

Το Φανταστικό Κόμμα ονομάζει αυτή τη συγκρότηση της Εξορίας σε πατρίδα.

Αυτή τη μετατροπή της κοινής μοναξιάς σε πολιτική κοινότητα.

Είναι στη μεταφυσική τάξη, ο μόνος τρόπος που απαλλάσσει οριστικά τους Bloom από την καταδίκη του homo sacer.

Η πρακτική σημασία της αυτοσυνειδησίας αναδύεται σε αυτό το σημείο.

Γιατί την ίδια στιγμή που ο Bloom βιώνει τον εαυτό του ως μηδενικό, ανακαλύπτει απέναντί του την αλλοτρίωση κάθε εμφάνισης στο Θεαθήναι.

Και είναι αυτή η ριζική απογοήτευση της Δημοσιότητας που του αποκαλύπτει ότι το να Είσαι είναι να είσαι κοινός, να είσαι εκτεθειμένος, να είσαι δημόσιος.

Ότι η εμφάνισή του και η ουσία του είναι ταυτόσημες μεταξύ τους, αλλά όχι ταυτόσημες με τον ίδιο.

Μέσω της αυτοσυνειδησίας, ο Bloom θέτει τον εαυτό του ως εχθρό του Θεάματος, επειδή βλέπει σε αυτή την κοινωνική οργάνωση αυτό που του στερεί κάθε ύπαρξη. Και κατά συνέπεια αποδέχεται ως δική του επιταγή την ανάγκη της κοινότητας, την ανάγκη να απελευθερωθεί ένας κοινός χώρος από την κυριαρχία των εμπορευμάτων.

Τώρα, επειδή η χειρονομία της ένταξης ή της ίδρυσης της κοινότητας ανοίγει τον Bloom στον κόσμο (δηλαδή στις δικές του δυνατότητες) η αυτοσυνείδηση έχει την έννοια της μεταμόρφωσης.

"Καθώς η συνείδηση δεν είναι συνείδηση ενός αντικειμένου που της αντιτίθεται, αλλά η αυτοσυνείδηση του αντικειμένου, η πράξη της συνειδητοποίησης ανατρέπει τη μορφή της αντικειμενικότητας του αντικειμένου της" (Lukàcs, Ιστορία και ταξική συνείδηση).

Η κοινότητα είναι αυτό που μετατρέπει τη Φτώχεια σε ριζοσπαστικότητα.

Είναι ο τόπος όπου ο Bloom, που ήταν μια ζωή κάτω από όλες τις μορφές, φτάνει με ένα άλμα στη ζωή πέρα από τις μορφές.

Στην επαφή του, το εσωτερικό κενό στο οποίο ήταν αέναα βυθισμένος, μετατρέπεται σε θετικό κενό.

Σε ένα απέραντο χάος εικονικότητων.

Η ανυπαρξία της ανικανότητάς του εκδηλώνεται ως η ανυπαρξία της καθαρής δύναμης, από την οποία πηγάζουν τα πάντα.

Η έλλειψη αποφασιστικότητας γίνεται υπερβατικότητα σε σχέση με κάθε αποφασιστικότητα και ο ανύπαρκτος εαυτός του αποκαλύπτεται ως μια καθαρή ικανότητα υποκειμενοποίησης και αποϋποκειμενοποίησης.

Η κοινότητα είναι ο τόπος της επανουκειοποίησης του Κοινού και ο τόπος όπου γίνεται αυτή η επανουκειοποίηση.

Τίποτα δεν απέχει περισσότερο από την αυτοσυνειδησία όσο η απλή παραδοχή του εαυτού ως μηδενικού, η οποία τείνει στις μέρες μας να εξαπλώνεται ως η γλώσσα της κολακείας.

Η θέση του "Εγώ" ως κενή μορφή που αιωρείται πάνω από όλα τα πιθανά περιεχόμενα στην ψευδή πληρότητα της απροσδιοριστίας του, είναι μόνο η μονόπλευρη στιγμή της τυπικής ελευθερίας.

Το ον που διατηρεί τον εαυτό του στην έλλειψη ύπαρξής του δεν βγαίνει από τον εαυτό του και η καθολικότητά του παραμένει κάτι καθαρά αφηρημένο, το οποίο ο εμπορικός μηδενισμός φιλοξενεί τέλεια. Η γλώσσα της κολακείας εξελίσσεται σε αυτό το δάκρυ, από το οποίο αντλεί όλη την εκθαμβωτική της κενότητα.

Θα πρέπει να αναφέρουμε εδώ τη λεπτή και αντανακλαστική μορφή της κακής ουσίας που συνιστά η πρόσφατη διακήρυξη από ορισμένους κόπανους του Θεάματος της μηδενικότητάς τους και της προτίμησής τους σε αυτό. Εκεί, κατά περίεργο τρόπο, εγκαθίσταται κανείς ακόμη περισσότερο στο διαχωρισμό που ομολογεί την πιο τέλεια συμμόρφωση.

Υπάρχει επίσης ο Βουδισμός. Αυτό το αηδιαστικό και βρώμικο ζαχαρωτό της πνευματικότητας για τους υπερφορτωμένους μισθωτούς, που θεωρεί ήδη υπερβολική φιλοδοξία να διδάξει στους έκπληκτους και ηλίθιους οπαδούς του την επικίνδυνη τέχνη της ενασχόλησης με την ίδια τους την ανυπαρξία.

Είναι αυτονόητο ότι ο Houellebecq, ο Βουδιστής ή ο απογοητευμένος νεαρός coolie παραμένουν τυπικά μόνο με τον εαυτό τους και δεν μπορούν να ξεπεράσουν τον εαυτό τους ως Bloom.

Αλλά ο Bloom είναι κάτι που πρέπει να ξεπεραστεί.

Είναι ένα τίποτα που πρέπει να εκμηδενίσει τον εαυτό του.

Ακριβώς επειδή είναι ο άνθρωπος του ολοκληρωμένου μηδενισμού, ο προορισμός του Bloom είναι να κάνει την έξοδο από τον μηδενισμό, ή να χαθεί.

"Το Είναι, δεν είμαι ποτέ μόνο εγώ. Είμαι πάντα εγώ και οι συνάνθρωποί μου". (Bataille)

"Εμείς οι άνθρωποι": Ποιο εγχείρημα ευνουχισμού του παρελθόντος δεν χρησιμοποίησε (κάποια στιγμή) αυτή τη ρήση για να δικαιολογήσει τις εκκλήσεις του προς την παραίτηση, από τον διαβόητο χριστιανισμό των Εκκλησιών μέσω του μυθώδους ουμανισμού της αστικής εποχής μέχρι τη σημερινή τους σύνθεση στη Βιοεξουσία;

Υπάρχει ένα βάθος κοινοτοπίας σε αυτή την ερώτηση που δεν είναι καθόλου κατώτερο από την αντίρρηση που συνήθως απαντά σε αυτήν. Και η οποία επισημαίνει ότι δεν υπάρχει σχέδιο χειραφέτησης που - στο ίδιο παρελθόν- να μην έχει απαιτήσει την ίδια τοποθέτηση. Αλλά έχουμε κουραστεί από αυτές τις συζητήσεις.

Η παράδοση των καταπιεσμένων δεν είναι κάτι για το οποίο πρέπει να μιλάμε, είναι κάτι που πρέπει να ζούμε. Η σκόνη θα εξακολουθούσε να αποτίει υπερβολικό φόρο τιμής σε όλη τη διεισδυτική ρητορική, σε όλες τις γελοίες αντιπαραθέσεις που ανταγωνίζονται για τα ψοφίμια των σχεδίων χειραφέτησης όπου όλα έχουν αποτύχει.

Επιτρέψτε μου, αλλά δεν δεχόμαστε καμία κληρονομιά αυτού του παρελθόντος, διότι έχει ηττηθεί από έναν κόσμο που ξέρουμε και του οποίου την ανάγκη γνωρίζουμε. Απέναντι στους μετανοημένους, απέναντι στους αηδισμένους, απέναντι στους φοβισμένους και απέναντι σε όλους εκείνους που μιλούν για την ιστορία σαν να ήταν κάτι άλλο από το γκροτέσκο έπος της σημερινής κυριαρχίας, βάζουμε

σε τάξη τους μεσσιανικούς χρόνους, διατάσσουμε την απορρόφηση του στοιχείου του νοήματος στο στοιχείο του χρόνου. Το παρόν μας είναι ένας άνθρωπος που βαδίζει κατευθείαν προς το μέλλον με την ανάμνηση αυτού που δεν υπήρξε για να τον καθοδηγεί. Δεν διαμαρτυρόμαστε για το παρελθόν.

Το παρελθόν είμαστε εμείς.

Ακόμα και η τεράστια ασχήμια της εποχής στην οποία περνάμε είναι αποδεκτή από εμάς, γιατί είναι εκεί για να την καταστρέψουμε.

Επιπλέον, είναι η ολοκλήρωση της μεταφυσικής. Δηλαδή το "εμείς οι άνθρωποι", που ήταν στο οπλοστάσιο του εχθρού για τόσο καιρό, επιστρέφει τελικά σε μας. Και μας επιστρέφεται ως ένα λάβαρο που, μπαίνοντας στο δυναμικό πεδίο της άρνησης, έχει αποβάλει όλα όσα ήταν στάσιμα μέσα του από την ασημαντότητα, το μέγεθος και τον οίκτο.

Αναπτυσσόμενοι κατά του Θεάματος, "Εμείς, οι άνθρωποι" σημαίνει "Εμείς που είμαστε μόνοι μπροστά στο θάνατο, αλλά που αυτή η μοναξιά μας ξεριζώνει από κάθε περιορισμό, από κάθε ενδεχόμενο, από κάθε υποταγή". "Εμείς που είμαστε πεπερασμένα όντα μέχρι δακρύων, αλλά που το πεπερασμένο μας είναι ευρύτερο από το άπειρο". "Εμείς που είμαστε τόσο απορροφημένοι από την υπερβολή των δυνατοτήτων που πρέπει να χάσουμε τον εαυτό μας". "Εμείς που είμαστε οι διαμορφωτές του κόσμου". "Εμείς που αναγνωρίζουμε τους εαυτούς μας ως αδέρφια χωρίς οικογένεια". "Εμείς που έχουμε στερηθεί τα πάντα". "Εμείς που ζούμε όρθιοι και δεν ξεχνάμε ποτέ ότι είμαστε γιοι βασιλιάδων".

Είναι πάντα αυτό το "εμείς" που ακούγεται όταν το Φανταστικό Κόμμα έρχεται αντιμέτωπο με το Θέμα.

Αυτό το "εμείς" είναι η αληθινή κοινότητα.

Σε αντίθεση με τη νοσταλγία (που ένας ορισμένος ρομαντισμός αρέσκεται να καλλιεργεί, ακόμη και μεταξύ των αντιπάλων του) πρέπει να σκεφτούμε ότι δεν υπήρξε.

Ότι δεν υπήρξε ποτέ πριν από την εποχή μας μια κοινότητα.

Το παρελθόν δεν περιέχει το παραμικρό ίχνος πληρότητας, επειδή δεν γνώρισε τον εαυτό του ως πληρότητα.

Κάτω από τον Bloom, κάτω από τον "ολοκληρωμένο διαχωρισμό", κάτω από την απεριόριστη εγκατάλειψη που είναι δική μας, κάτω, επομένως, από την τέλεια καταστροφή κάθε ουσιαστικού ήθους, κάθε "κοινότητα" θα μπορούσε να είναι μόνο ένας οχητός ψεύδους και μια πηγή περιορισμού, χωρίς την οποία δεν θα είχε εκμηδενιστεί.

Μόνο μια ριζική αλλοτρίωση του κοινού θα μπορούσε να αναδείξει το αρχικό κοινό με τέτοιο τρόπο ώστε η μοναξιά, το πεπερασμένο και το Είναι στον κόσμο, (δηλαδή ο μόνος αληθινός δεσμός μεταξύ των ανθρώπων) να εμφανίζεται επίσης ως ο μόνος δυνατός δεσμός μεταξύ τους.

Αυτό που αποκαλούμε σήμερα (αγκαλιάζοντας το παρελθόν με τα μάτια μας) "κοινότητα", έχει προφανώς μοιραστεί σε αυτό το αρχικό Κοινό, αλλά με έναν δεύτερο, μη συνειδητό τρόπο. Και έτσι είναι στο χέρι μας να βιώσουμε για πρώτη φορά την αληθινή κοινότητα. Αυτή που στηρίζεται στη σαφή συνείδηση του διαχωρισμού, της έκθεσης και του πεπερασμένου. Και που για το λόγο αυτό είναι επίσης η πιο ζωντανή και η πιο τρομερή. Αυτή που επιτρέπει στους ανθρώπους να διατηρηθούν μέχρι τέλους στο επίπεδο της έντασης του θανάτου. Η ριζοσπαστικότητα της εποχής θέλει αυτή η εμπειρία να είναι η μόνη εμπειρία που μας είναι ανοιχτή.

Διότι ό,τι υπάρχει στο Θεαθήναι, είναι ενάντια στο Θεαθήναι και είναι κοινό. Αυτό μπορεί να εξηγηθεί αρνητικά από το γεγονός ότι το Θεαθήναι είναι η αυτοκρατορία της θριαμβευτικής ανυπαρξίας, και θετικά από το γεγονός ότι το Κοινό είναι αυτό που μας κάνει να είμαστε.

Τώρα, η κοινότητα σίγουρα αποτελεί "εδώ και τώρα" στην απλή της πραγματικότητα. Αποτελεί μια αμφισβήτηση της κυριαρχίας.

Αλλά επίσης, επειδή δεν μπορεί να αναχθεί σε αυτή την παράγωγη άρνηση, αποτελεί ένα σημείο εκτός του Θεάματος.

Αυτό αποδεικνύει ότι το Φανταστικό Κόμμα ανασυγκροτείται γρήγορα σε όλα τα διαστήματα που ο εχθρός αφήνει ακατοίκητα.

Ως πρακτική της ελευθερίας, η κοινότητα αντιτίθεται στη σύλληψη μιας διαδικασίας απελευθέρωσης που διαχωρίζεται από την ύπαρξη των ανθρώπων. Στέλνει όλα τα πειραγμένα σχέδια απελευθέρωσης και όλη την υπομονετική εργασία που διέταξαν, πίσω στα γραφεία τους.

Το Θέαμα είναι η ιστορική περίοδος κατά την οποία κάθε κοινότητα γίνεται -ως τέτοια- φορέας μιας πολιτικής του πεπερασμένου που μεταμορφώνει όχι μόνο το νόημα της κοινότητας, αλλά και της πολιτικής, η οποία έχει ταυτιστεί με τη μεταφυσική.

Με το άνοιγμα στην κοινότητα, ο Bloom καταργεί τον εαυτό του ως Bloom.

Αποσυνδέεται από την αποσύνδεσή του και βρίσκει το μονοπάτι της ύπαρξης. Αλλά ο κόσμος στον οποίο γεννιέται είναι ένας κόσμος σε πόλεμο, το εκθαμβωτικό αποτέλεσμα του οποίου έγκειται στην οξεία αλήθεια της διαίρεσής του σε φίλους και εχθρούς.

Ο προσδιορισμός του μετώπου συμμετέχει στη διέλευση της γραμμής, αλλά δεν την επιτυγχάνει.

Μόνο η μάχη μπορεί να το κάνει αυτό.

Όχι τόσο επειδή προκαλεί μεγαλείο, αλλά επειδή είναι η εμπειρία της βαθύτερης κοινότητας.

Αυτής που βρίσκεται μόνιμα κοντά στον αφανισμό και μπορεί να μετρηθεί μόνο με την ακραία εγγύτητα του κινδύνου.

Το να ζούμε μαζί στην καρδιά της ερήμου με την ίδια απόφαση να μην συμφιλιωθούμε μαζί της, αυτή είναι η δοκιμασία, αυτό είναι το φως.

Η ταυτότητα ως παιχνίδι, ως αγιότητα και ως τραγωδία

Ο άνθρωπος που έχει περάσει από τις ζώνες της καταστροφής και δεν έχει σταματήσει εκεί, είναι η έδρα ενός διαηγούς και ανεπίλυτου σπαραγμού, στον οποίο συνδέεται ένας υπέροχος πόνος.

Αν δεν συναινέσει αμέσως στην αποσύνθεσή του, η κοινότητα δεν μπορεί να είναι αυτό που απαλύνει αυτό το σπαραγμό, αλλά μόνο ο τόπος όπου σκόπιμα συγκροτείται.

Γιατί την ίδια στιγμή που η αυτοσυνειδησία του τον κάνει να βλέπει τις άπειρες δυνατότητες που εμπεριέχει, ο άνθρωπος κουβαλάει μέσα του μια απαίτηση τόσο συγκλονιστική που μόνο ο θάνατος δίνει το μέτρο. Το να πηγαίνει κανείς στο τέλος μιας δυνατότητας εκφράζει την αρχή της ζωής, η οποία υπερβαίνει κάθε μορφή ακριβώς επειδή αναγνωρίζει στη μορφή "τον ανώτατο κριτή της ζωής [...], μια κατηγορηματική επιταγή του μεγαλείου και της αυτοεκπλήρωσης και ότι την υλοποιεί. (Lukács, Η Ψυχή και οι Μορφές).

Με αυτόν τον τρόπο ΚΑΙ ΜΟΝΟ ΜΕ ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΤΡΟΠΟ, ο άνθρωπος σχετίζεται με την αιωνιότητα.

Επομένως, η κοινότητα δεν είναι τίποτε άλλο από το μοίρασμα αυτής της ανυπέρβλητης επιθυμίας για μεγαλοσύνη. "Το να ζήσει κανείς ένα ενδεχόμενο μέχρι τέλους, απαιτεί μια ανταλλαγή μεταξύ πολλών ανθρώπων, θεωρώντας το ως ένα γεγονός εξωτερικό σε αυτούς και μη εξαρτώμενο πλέον από κανέναν από αυτούς" (Bataille, On Nietzsche).

Όπως ακριβώς οι άνθρωποι χρειάζονται το θάνατο για να σταθούν στο ύψος του θανάτου, χορεύοντας με τον χρόνο που τους σκοτώνει, έτσι και η κοινότητα χρειάζεται τον θάνατο, ο οποίος από μόνος του αποτελεί έναν αρκετά ισχυρό διαλύτη όλων των επαναπροσδιορισμών για να καταστήσει δυνατό κάτι σαν την αγάπη ή τη φιλία.

Είναι επομένως στην ουσία ο τόπος της κυριαρχίας, όπου οι άνθρωποι αφήφούν το πεπερασμένο τους στο παιχνίδι της δόξας.

Η βεβαιότητα ότι η τελευταία πράξη θα είναι αιματηρή και ότι όλα θα χαθούν (όσο όμορφο κι αν είναι το παιχνίδι σε όλα τα υπόλοιπα) δεν έχει σκοπό να κρατήσει τους παίκτες μακριά. αντίθετα, τους ασκεί την πιο επιτακτική γοητεία.

Η ζωή μας είναι μόνο ένα διαχρονικό έργο που πρέπει να ολοκληρωθεί στο χρόνο. Και η αξία του εξαρτάται μόνο από την επαφή που έχουμε εγκαθιδρύσει με μια παράδοση (με την έννοια με την οποία ο Benjamin αντιλαμβάνεται αυτή τη λέξη) δηλαδή ως "ασυνέχεια του παρελθόντος", σε αντίθεση με τη "συνέχεια των γεγονότων" της παγκόσμιας ιστορίας.

Όμως η μεγαλοπρέπεια της τραγωδίας μας θα ήταν μικρή, αν δεν

αισθανόμασταν με τόσο τέλεια οξύτητα την αίσθηση της ματαιότητάς της.

Διότι ο Bloom που καταπιέζει τον εαυτό του ως Bloom (και που στην κοινότητα οικειοποιείται εκ νέου την εμφάνισή του και τη Δημοσιότητά του) τα οικειοποιείται εκ νέου ως τέτοια.

Δηλαδή η απόσταση που κάποτε τον χώριζε από αυτά δεν καταργείται, αλλά παραμένει για πάντα ως συνείδηση αυτής της απόστασης.

Γνωρίζει την ουσία του ως αυτό που βρίσκεται έξω από αυτόν, ως αυτό που διακυβεύεται στην κοινότητα, ως αυτό που ουσιαστικά καταστρέφει την ακεραιότητά του.

Γνωρίζει ότι ο εαυτός του είναι εκτεθειμένος.

Γνωρίζει ότι δεν είναι τίποτα πέρα από το ότι είναι εκτεθειμένος, και γνωρίζει ότι ο εαυτός του είναι διαφορετικός από αυτό.

Σε ό,τι είναι, διατηρεί τη δυνατότητα να μην είναι.

Το γεγονός ότι η αληθινή κοινότητα είναι εκείνη στην οποία εκτίθεται η ίδια η έκθεση, δεν μειώνει την καταναγκαστική σοβαρότητα του καθήκοντός του να Είναι.

Βέβαια, όταν ο Νίτσε εξυψώνει τον άνθρωπο που συνθέτει για τον εαυτό του μια ύπαρξη ηθοποιού αποτελούμενη εξ ολοκλήρου από εφήμερους ρόλους, εξυψώνει μόνο τη δική του αδυναμία και την έντονη θέλησή του για ανικανότητα.

Γιατί είναι ζήτημα ύπαρξης.

Ύπαρξης όσο το δυνατόν περισσότερο, και γι' αυτό, τέλειας ύπαρξης.

Η δύναμή μας μετράει μόνο το βαθμό απορρόφησής μας στο ουσιώδες.

Το γεγονός ότι οι άνθρωποι ανασυγκροτούν μεταξύ τους τον κοινό κόσμο από τον οποίο είχαν στερηθεί, δεν θέτει τέρμα στον διαχωρισμό. Και όσο ειλικρινής κι αν είναι η φιγούρα που δίνουμε στον εαυτό μας, μπορούμε να καταφέρουμε να επικοινωνήσουμε πλήρως τον εαυτό μας μόνο στο θάνατο.

Μόνο εκεί συμπίπτουμε με τον εαυτό μας.

Επομένως, στο βαθμό που δεν ενεργούμε σύμφωνα με την ενδόμυχη επιθυμία μας για ασβεστοποίηση, πρέπει να βασιστούμε στο Λόγο και να θεωρήσουμε τη γλώσσα όχι ως "το τέλειο στοιχείο στο οποίο η εσωτερικότητα είναι τόσο εξωτερική όσο η εξωτερικότητα είναι εσωτερική" (Χέγκελ), αλλά ως τον κανόνα της ύπαρξής μας.

"Αφού μιλήσουμε, μείνετε όσο το δυνατόν πιο κοντά σε αυτό που είπαμε, ώστε να μην είναι όλα ουσιαστικά στον αέρα. Οι λέξεις από τη μία πλευρά, εμείς από την άλλη και οι τύψεις των διαχωρισμών" (Brice Parain, Περί διαλεκτικής).

μεταφραστική ομάδα wormhole